

“กรีดดด!”

เสียงกรีดร้องแหลมปรี๊ดที่ดังจนแทบแก้วหูส่งผลให้ร่างสองร่างที่กำลังโรมรันฟันแทงกันอยู่ถึงกับชะงักกึก ฝ่ายชายมองที่มาของเสียงแล้วตีหน้าแทบไม่ถูก สมองประมวลผลอย่างรวดเร็วว่าจะจัดการสถานการณ์เฉพาะหน้าอย่างไรดี ส่วนฝ่ายหญิงเซิดหน้าขึ้นอย่างไม่ยี่หระ มองคนที่มาใหม่ด้วยมาดของผู้ชนะ

“ขอโทษค่ะ ดิฉันบอกแล้วว่าคนเดียวมีแขก แต่ว่าคุณคนเดียวเธอ...เธอ...” เลขาณุการวัยกลางคนที่ถลันตามเข้ามาอีกคนลงลานแก้ตัวอีกอัก ไม่รู้ว่าควรจะทำอย่างไรในสถานการณ์เช่นนี้ เธอไม่อยากล่วงเกินใครทั้งนั้น เพราะยังไม่แน่ใจว่าสุดท้ายแล้วรถไฟขบวนไหนของเจ้านายจะมาถึง

“ไม่เป็นไรรับคุณทิพย์” ศารทูล สินธวรัตน์ หรือคนเดียว ที่เลขาณุการสาวใหญ่เรียกเมื่อสักครู๋เอยกับเธออย่างไม่ถือสาหาความ เขาไม่โทษว่าเป็นความบกพร่องของอีกฝ่ายแต่อย่างใด เพราะเห็นๆ อยู่ว่าพรทิพย์น่าจะพยายามห้ามปรามแล้ว

“เกลงมาจากตักคนเดียวเดี๋ยวนี้เลยนะ” หญิงสาวผู้มาใหม่กรีดเสียงอีกครั้ง ชี้นิ้วผู้หญิงอีกคนที่ยั้งนั่งลอยหน้าลอยตาอยู่บนตัก

สารทูลอย่างเอาเรื่อง

“ถือสิทธิ์อะไรมาสั่งฉันนะ” อีกฝ่ายไม่ยอมลดทราวดอก กอดคอเจ้าของตักที่ตนเองนั่งอยู่ไว้แน่นราวกับจะประกาศความเป็นเจ้าของ

“กสิสิทธิ์ที่ฉันเป็นแฟนคุณเดียวนะสิยะ” นักชกมุ่มแดงประกาศกร้าว

“ฉันต่างหากที่เป็นแฟนคุณเดียว อย่ามาหน้าด้านโมเมหน่อยเลยยะ” นักชกมุ่มน้ำเงินก็ประกาศศักดิ์ดาแบบไม่ยอมน้อยหน้า

“เออ...ผมว่าค่อยๆ คุยกันดีไหมครับ” กรรมการแบบสารทูลพยายามห้ามปรามให้นักชกแต่ละคนเข้ามาของตัวเองไปก่อน ค่อยๆ ดันนักชกร่างอวบบนตักตัวเองออกห่างเพื่อความยุติธรรมของทั้งสองฝ่าย จะได้ไม่มีใครพูดได้ว่าเขาลำเอียงเข้าข้างฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง

ดูเหมือนนักชกมุ่มน้ำเงินซึ่งคิดว่าตัวเองกำลังได้เปรียบคู่ต่อสู้ จะไม่เห็นด้วยกับกรรมการนัก เพราะรีบกอดคอกรรมการไว้แน่น มือไม่เหนียวหนึบยิ่งกว่าตีนตุ๊กแกที่ทาหับด้วยกาวตราข้างอีกที กรรมการพยายามแกะเท่าไรก็ไม่ออก ทำเอาถึงกับเหงื่อแตกพลั๊กไปเหมือนกัน

“แก!” นักชกฝ่ายแดงตวาดลั่นเมื่อเห็นคู่ต่อสู้พยายามที่จะติดสินบนด้วยการเบียดหน้าอกหน้าใจฏไถกรรมการให้เห็นคาตา รีบก้าวจับๆ ตรงไปหา นาทีนี้ไม่มีการคิดถึงกติกาใดๆ ทั้งสิ้น ครว้าหมับเข้าที่เส้นผมอีกฝ่ายแล้วกระซอกเต็มแรงอย่างไม่ปราณี

“โอ๊ย!” คนโดนจิกหัวอุทานเสียงแหลม ถึงแม้ไม่อยากปล่อยมือก็จำเป็นต้องปล่อย เพราะจำเป็นต้องรักษาหนังหัวของตัวเองไว้ก่อน ดูท่าทางแล้วคู่ต่อสู้คงไม่ยอมเลิกรหาหากลากเธอออกห่างจากสารทูลไม่ได้ ถูกอีกฝ่ายลากถูถูกันอย่างน่าเวทนา

“ช่างใช้ใหม่แก ไม่รู้ของใครเป็นของใครใช่ไหม” ฝ่ายแดงที่กำลังได้เปรียบถือโอกาสจิกหัวอีกฝ่ายลงต่ำจนคู่ต่อสู้ทรุดลงกับพื้น

แล้วฉวยจังหวะขึ้นคร่อมอย่างรวดเร็ว นำศิลปะมวยปล้ำมาผสมอย่างคล่องแคล่ว จากนั้นก็สะบัดฝ่ามือใส่เป็นพายุบุแคมจนมองแทบไม่ทันดูๆ ไปก็คล้ายๆ ฝ่ามือไร้เงาของท่านจอมยุทธ์ในภาพยนตร์จีนอยู่เหมือนกัน เรียกได้ว่าเป็นศิลปะการต่อสู้ที่ไม่อาจจะนับได้ว่าเป็นชนิดใดกันแน่

ศารทูลถึงกับอ้าปากหวอ คาคไม่ถึงว่าสาวสวยที่เขาเคยคิดว่าเซ็กซี่ขี้ใจ ที่แท้แล้วจะเป็นท่านจอมยุทธ์ปลอมตัวมา หลังจากหายตกตะลึงก็คิดจะเข้าไปแยกทั้งคู่ออกจากกัน เพราะกลัวเหตุการณ์จะลุกลามไปมากกว่านี้

ขณะนั้นเองฝ่ายที่ถูกเล่นงานจนงอมพระรามก็ดูเหมือนจะตั้งตัวติดแล้ว จึงนำกลยุทธ์ของฝ่ายตรงข้ามมาใช้บ้างด้วยการคว่ำหน้าเข้าที่เส้นผมของคนที่นั่งคร่อมตนเองอยู่ ทั้งดึงทั้งกระชากเหมือนต้องการระบายแค้นจนอีกฝ่ายถึงกับหัวคะมำลงมาหา

ดูเหมือนว่าทั้งสองฝ่ายจะคิดว่านั่นคือสุดยอดวิชาที่จะนำไปสู่ชัยชนะได้ เพราะคราวนี้ต่างฝ่ายต่างคว่ำเส้นผมของกันและกันเอาไว้ กระชากดึงไปมาจนลงไปนอนกลิ้งอยู่บนพื้นทั้งคู่ ผลัดกันอยู่บนอยู่ล่างสลับกันไปมาเป็นระยะๆ ต่างไม่ยอมปล่อยมือจากกัน ดูๆ ไปก็เหมือนรักกันปานจะกลืน เพราะไม่ว่าศารทูลกับพรทิพย์จะพยายามทำอะไรก็ไม่ยอมแยกออกจากกัน เสียงกรีดร้องสลับกับเสียงด่าทอดังขึ้นแทบจะตลอดเวลาพร้อมกับกำลังเกิดกลียุค

“นี่มันเกิดอะไรขึ้น!”

เสียงดังก้องราวกับฟ้าผ่าทำให้สถานการณ์ดูเดือดที่กำลังดำเนินอยู่ชะงักกึก ทุกคนหันไปมองที่มาของเสียงเป็นตาเดียวกัน

“ป๊า!” ศารทูลอุทานเรียกเมื่อเห็นว่าฮีโร่ที่มาออบกู่สถานการณ์ให้โลกกลับมาสงบสุขอย่างเดิมคือใคร

“ฉันถามว่ามันเกิดอะไรขึ้น!” เจ้าสัวเจษฎาตวาดเสียงดัง

ดวงตาวาวรีชั้นเดียวบ่งบอกเชื้อชาติ ถลึงตาใส่บุตรชายคนเดียวจน
เขี้ยวปิด

“คือ...คือว่า...” คนเป็นลูกอีกอึก แทบไม่กล้าสบตา

นักชกฝ่ายแดงและฝ่ายน้ำเงินยุติศึกลงชั่วคราว ทั้งที่ยังตัดสิน
ไม่ได้ว่าใครเป็นฝ่ายชนะ ريبผลุนผลันลุกขึ้นเมื่อรู้ว่าผู้มาใหม่เป็นใคร
รีบหักท่ายทำคะแนนทันที

“สวัสดิ์คะคุณพ่อ”

สองสาวประสานเสียงหักท่ายบิดาของสารทูลแบบพร้อมเพรียง
กันโดยไม่ได้นัดหมาย พอได้ยินอีกฝ่ายพูดเหมือนกับตัวเองก็หันไป
ถลึงตาใส่กัน ก่อนจะสะบัดหน้าใส่อีกคนจนคอแทบเคล็ด

เจ้าสัวเจษฎามองอดีตผู้หญิงสวยสองคนที่ยืนอยู่ในห้องทำงาน
ลูกชายด้วยสีหน้าบึ้งยาก ที่ต้องใช้คำว่าอดีตก็เพราะสภาพของ
เจ้าหล่อนทั้งคู่เวลานี้ดูแทบไม่ได้ ผมเผ้ายุ่งเหยิงเป็นกระเซิง แถมยังมี
หลายกระดูกที่หล่นเกลื่อนกลาดอยู่บนพื้น แยกไม่ออกว่าของใครเป็น
ของใคร ไบหนาก็เต็มไปด้วยริ้วรอยขีดข่วนจากเล็บของคู่ต่อสู้ เสื้อผ้า
ยับย่นจนดูไม่ได้ มองๆ ไปคล้ายคนสติไม่เต็มเต็งอย่างไรชอบกล จน
เขาทำใจหักท่ายกลับไม่ลง หันไปเช้นเขี้ยวใส่บุตรชายแทน

“เดี่ยวแถมตามฉันไปที่ห้องทำงานเลยนะไอ้เดี๋ยวนะ”

“ไอ้เดี๋ยวนะ” ของเจ้าสัวเจษฎาทำหน้าที่จ้อย ลองคนเป็นพ่อเอ่ยเสียง
เขี้ยวและเรียกเขาว่าไอ้เมื่อไร แสดงว่าโทสะกำลังพุ่งปรืดจนสุดเพดาน
ถ้าทำได้สารทูลก็อยากหนีกลับบ้านไปหาหมาม้าเสียให้รู้แล้วรูด เขา
เป็นลูกชายคนเดียว เป็นสุดสวาทขาดใจของหมาม้า อย่างไรก็ตามเสียปากก็
คงไม่กล้ากระทืบเขาต่อหน้าหมาม้าเป็นแน่ แต่ตาเขี้ยวๆ ของคนเป็น
พ่อก็ทำให้ไม่กล้าเสียง ได้แต่รับคำเสียงอ่อย “ครับป๊า”

แม้บุตรชายจะรับปากแล้ว แต่เจ้าสัวเจษฎาก็ยังหน้าตึงราวกับ
หนังกลอง ปรายตาไปมองรถไฟสองขบวนของบุตรชายที่ชนกันจน

วินาศสันตะโรอีกแวนหนึ่ง ก่อนจะสะดุ้งหน้าแล้วเดินกลับไปห้องทำงานของตัวเองทันที ตั้งใจจะไปรอชำระความเจ้าตัวดีให้รู้สำนึกเสียบ้าง

พอคล้อยหลังบิดา ศารทูลก็หันกลับไปมองสองนักชกสาวบ้าง ไบหน้าหล่อเหลาถึงกับเหยเกเมื่อเห็นสภาพของทั้งคู่ ความคิดไม่ต่างจากคนเป็นพ่อนัก สารรูปของสองสาวตอนนี้ทำให้เขาจินตนาการความสวยที่เคยคิดว่ามีไม่ออก พลันสะดุ้งโหยงเมื่อพวกหล่อนประสานเสียงขึ้นมาพร้อมกันอีกครั้ง

“คุณเดี่ยวชา...”

เสียงเรียกโหยหวนบวกกับการถลาเข้ามาหาพร้อมกันทำให้ศารทูลถึงกับถอยหลังกรูด นึกถึงภาพตัวเองที่ถูกหญิงสาวสภาพกระเซอะกระเซิงสองคนประกบซ้ายขวาแล้วก็รู้สึกสยงของขึ้นมาอย่างบอกไม่ถูก

การโผล่เข้าไปหาศารทูลพร้อมกันทำให้ไหล่ของสองสาวกระทบกันอย่างหลิกเลียงไม่ได้ คู่ต่อสู้ที่ยังสรุปผลแพ้ชนะไม่ได้จึงหันมาถลึงตาใส่กันอีกครั้ง ตั้งท่าจะเปิดศึกรอบใหม่อีกรอบ

“หลบไปสิยะ ฉันจะไปหาคุณเดี่ยว” หนึ่งในสองรีบพูดก่อน

“ฉันก็จะไปหาคุณเดี่ยว หล่อนนั่นแหละหลบไป” อีกคนก็ไม่ยอมหลีกเลี่ยงให้

“ฉันก่อน ฉันต้องได้ไปก่อน” เอ่ยพลางใช้ไหล่กระแทกอีกฝ่าย

“ฉันก่อน!” อีกฝ่ายก็กระแทกกลับ ประกาศให้รู้ว่าจะอย่างไรก็ไม่ยอมถอยเด็ดขาด

ระหว่างที่สองสาวเลิกชกมวยแล้วหันไปเปิดศึกคนชนคนราวกับอยู่ในลีกอเมริกันฟุตบอลอยู่นั้น ศารทูลก็ไม่อยู่ดูผลว่าใครจะเป็นฝ่ายชนะแล้วได้มาหาเขาก่อน เพราะที่แน่นอนที่สุดคือเขาต้องไปก่อนเป็นคนแรก!

“ผมไปหาปีก่อนนะครับคุณทิพย์ ส่วนสองคนนี่ ถ้าเขายังไม่ยอมเลิก คุณก็โทร. ให้ รปภ. มาจัดการก็แล้วกันนะครับ ตอนนี้อยู่เหมือนเราพูดอะไรไปก็คงไม่เข้าหูแล้ว” เสือสำอางสั่งความเลขาฯ เมื่อเห็นทั้งสองสาวยังนั่งเฉยกันไม่เลิก ก่อนจะทำวับๆ ตรงไปยังห้องทำงานของบิดาทันที เพราะคิดว่าหากช้ากว่านี้ เขาอาจจะน่วมกว่าสองคนนั้นก็ได้

เจ้าสัวเจษฎาเหลือบตาขึ้นมองเมื่อได้ยินเสียงประตูเปิด ก็พบว่าคนที่เขารออยู่มาถึงแล้ว เจ้าตัวโผล่แต่หน้าเข้ามาทักท้วงกับจะหยั่งเชิง ยังไม่กล้าก้าวเข้ามาในห้องทั้งตัว ทำราวกับว่าขออุลลาดเลาก่อน

“เลิกทำตัวเหมือนจิ้งจอกเกาะผนังได้แล้ว แกมานี่เลยไอ้ตัวดี”

“ปีกี่ ทำไม่ต้องทำเสียงแบบนั้นด้วยละ น้องเดียวก้าวจะแยอยู่แล้ว”

เจ้าสัวเจษฎามอง ‘น้องเดียว’ ที่ตัวโตราวกับยักษ์ปักหลั่นแล้ว ลมส่ว่านก็แทบจะตีขึ้นมาอีกรอบ ตวาดอีกฝ่ายเสียงเซียว “ฉันไม่ใช่หมาม้าแก ไม่ต้องมาน้องเดียวน้องแหวอะไรทั้งนั้น มานี่เลยไอ้ตัวดี ก่อนที่ฉันจะโมโหมากกว่านี้”

เมื่อมุกถูกน้อยหอยสังข์ใช้กับคนเป็นพ่อไม่ได้เหมือนที่ใช้กับแม่ น้องเดียวก็ได้แต่เดินหน้าม่อยเข้าไปในห้องทำงานของบิดา ตรงไปนั่งที่เก้าอี้หน้าโต๊ะทำงานของอีกฝ่ายด้วยท่าทางสงบเสียงย่มเจียมตัว

“อย่าคิดว่าทำหน้าสลดแล้วฉันจะใจอ่อนแบบหมาม้าแคะ ไอ้ลูกเวร ดูซิว่าวันนี้แกทำอะไรลงไป โรงแรมฉันไม่ใช่ตลาดสดให้พวกชะนีของแกมาตบตีแย่งผัวกันแบบนี้ละไว้ย! นี่ยังตืนะที่ตีกันอยู่ในห้องทำงานแก ฉันนี้ภาพไม่ออกเลยว่าถ้าแม่พวกนั้นอาละวาดอยู่ข้างล่าง แยกจะพากันแตกตื่นขนาดไหน” สภาพของสองสาวทำให้ท่านเจ้าสัว

อดสะพริ้งไม่ได้

“อู๊ยยย...ป้าป้าอย่าไวยสิ เดี่ยวความดันขึ้น” ศรทูลรีบประจบเสียงอ่อนเสียงหวาน เรียกป้าเหมือนตอนเป็นเด็กชายตัวน้อยอย่างคล่องปาก

เจ้าสัวเจษฎาโมโหจนหายใจหอบชะจนตัวกระเพื่อม แม้จะบอกว่าไม่ใจอ่อน แต่พอถูกลูกชายเรียกว่าป้าก็อดยอมรับไม่ได้ว่าระดับความโกรธไม่ได้พุ่งปรี๊ดเท่าเดิม ได้แต่ถลึงตาใส่เพราะไม่อยากให้อีกฝ่ายได้ใจ

“สักวันฉันคงต้องเส้นเลือดในสมองแตกตายเพราะแกนี่แหละ ‘ไอ้ลูกไม่รักดี’” คนเป็นพ่อบ่นกระปอดกระแปด แต่น้ำเสียงฟังดูแล้วก็ทราบว่าได้เกรี้ยวกราดเท่าตอนแรก

คนที่เห็นทั้งไอ้ลูกเรวบวักไอ้ลูกไม่รักดียิ้มพล่เมื่อเห็นว่าบิดาคลายความเกรี้ยวกราดลงแล้ว เอ่ยแก้ตัวด้วยน้ำเสียงอ่อยๆ “ผมไม่ได้ตั้งใจสักหน่อย ใครจะไปรู้ล่ะครับว่าอู๊ๆ เขาจะมาหาพร้อมกัน แถมมาถึงก็ไม่พูดพร่ำทำเพลงอะไรทั้งนั้น ชัดกันนัวเลย”

พอนึกถึงการพีดกันแบบไม่มีใครยอมใครของคู่ควงทั้งสองคน ศรทูลก็อดขุ่นลุกไม่ได้ อดคิดไม่ได้ว่าถ้าเมื่อเจ้าหล่อนเกิดสามัคคีกันแล้วหันมารุมเขาแทนก็น่ากลัวอยู่ไม่น้อย

“ยังจะมาแก้ตัวอีก!”

เสียงดุของบิดาทำให้เพลย์บอยหนุ่มหลุดออกจากภวังค์ รีบยืนยันความบริสุทธิ์ “ผมไม่ได้แก้ตัวนะครับป้า ที่พูดมานะเรื่องจริงทั้งนั้น เขามาคนเดียวจริงจริง”

เสียงสูงๆ ของลูกชายทำเอาความดันของเจ้าสัวเจษฎาพลอยพุ่งสูงไปด้วย ไม่รู้เหมือนกันว่าศรทูลไปเอานิสัยแบบนี้มาจากไหน เพราะเขาเองก็รักเดียวใจเดียวต่อภรรยามาตลอด “ก็เพราะความแสดของแกนั่นแหละ จีบตะ ไ้คำวาคำดูไม่มีหางก็เอาหมดนี่ถูกสร้างมา

เพื่อแกลสินะ”

“โอ๊ย! ป้ากล่าวหาผมเกินไปแล้ว ผมไม่ใช่พวกมั่วไม่เลือกสักหน่อย แต่ละคนนะผมเลือกแล้วเลือกอีก อย่างน้อยๆ ก็ต้องคับดีขึ้นไป เลือกมาอย่างดีทั้งนั้น”

“โอ้เดียว! โอ้...โอ้...” เจ้าสัวเจษฎาโมโหจนปากคอสั่น “ผู้หญิงดีๆ ไม่ได้หมายถึงมีหน้าอกคับดีนะโว้ย นี่แกตั้งใจจนประสาทฉันไขไหม”

“โห...ข้าฯ นะป้า ผมเห็นป้าซีเรียสเกินไปต่างหาก ถึงชวนคุยสนุกๆ”

“ข้าฯ บ้านแกสินี่ถ้าแกไม่ใช่ลูกชายคนเดียวนะ ฉันตัดหางปลอยวัดแกไปแล้วรู้ไหม” คนเป็นพ่อเช่นเดียว

“ถึงป้าเอาผมไปปลอยวัด เดียวหม่าม๊าาก็ไปรับผมกลับบ้านอยู่ดี เพราะจันทออย่าเปลืองแรงเลยเนอะ เดียวจะเหนื่อยเปล่าๆ ผมห่วงป้าเนะเนี่ย เอาเป็นว่าต่อไปผมจะไม่ให้ใครมาวุ่นวายที่โรงแรมอีกแล้ว ป้ายกโทษให้ผมสักครั้งนะครับ นะๆ”

เสียงออดอ้อนของลูกชายทำให้คนเป็นพ่อได้แต่โคลงศีรษะด้วยความอ่อนใจ เสียงที่พูดก็พลอยอ่อนลงด้วย “ถ้าขึ้นฉันยังปลอยให้แกทำตัวเป็นเสือผู้หญิงแบบนี้ต่อไป สักวันแกคงเป็นเอดส์ตายให้ฉันกับหม่าม้าแกขายหน้าชาวบ้านแน่ๆ”

“แหม...ป้าก็แค่ทำตัวให้สมกับชื่อที่ป้าตั้งให้ ใครๆ จะได้ว่าป้าผมไม่ได้ชี้ตัวตั้งชื่อให้ลูกชายใครรับ ถึงพวกเราจะมีสายเลือดมังกร แต่ก็ต้องแสดงให้ทุกคนรู้ว่าภาษาไทยของพวกเราแข็งแรง” คนที่มีชื่อที่แปลว่าเสือโคร่งเถไปเรื่อย

“แล้วแกคิดว่าผู้หญิงดีๆ เขาจะอยากมีผัวเป็นเสือจันทอหรือ โอ้ลูกบ้า” เจ้าสัวเจษฎาด่าอีก เพราะไล่ต้อนเท่าไรลูกชายก็ไม่จมนุ่ม

“ก็ไม่เห็นเป็นไร ผมก็รอเสือตัวเมียสักตัวก็ได้ จะได้สมศักดิ์ศรี

กันหน่อย”

เสือเพลย์บอยเอ่ยพลางยิ้มแฉ่งให้บิดา ไม่ได้นึกจริงจังกับเรื่อง
ที่พูดแต่อย่างใด เพราะไม่คิดว่าจะมีผู้หญิงคนไหนจะร้ายถึงขั้นปราบ
เสือแบบเขาได้ ที่เคยเจอก็มีแต่ใส่ชุดลายเสือดาวสุดเช็กชี พอดุดออก
มาก็กลายเป็นนางแมวยั่วสวาทไปซะอย่างนั้น ซึ่งเขาก็ค่อนข้างชอบ
อยู่เหมือนกัน

“ตกลงแกจะเอาเมียประเภทเดียวกับแกไซ่ไหมฮ้าไอ้เดี๋ยว แต่
รอบๆ ตัวแก ฉันไม่เห็นแม่เสือ แม่สิงห์ เห็นแต่ชะนีกับแรด”

“แหม...ป้าก็ เกิดเป็นชายทั้งทีมันก็ใช้ชีวิตให้สมศักดิ์ศรีหน่อยสิ
ครับ ว่ากันว่าเหนือกว่าเสือก็น่าจะเป็นสิงห์ เอาไว้ผมหานางสิงห์เจอ
เมื่อไร จะจับมาเป็นสะใภ้ให้ป้ากับหม่อม้าชื่นใจก็แล้วกันนะครับ ยังไง
ก็ไม่เอาชะนีกับแรดมาเป็นลูกสะใภ้ป้าเด็ดขาด อันนั้นเอาไว้บริโภคเพื่อ
ความบันเทิงเฉยๆ โลกนี้มีผู้หญิงมากมายจนเลือกไม่ถูก ป้าก็ต้องให้
เวลาผมคัดสรรหน่อยสิครับ”

เจ้าสัวะภูาสูดลมหายใจลึกเพื่อระงับอารมณ์ คุยกับปลาไหล
ใส่สเก็ตแบบสคาร์ทูลมักจะทำให้เขาเสียการควบคุมตัวเองเสมอ “แก
บันเทิงมามากพอแล้วเจ้าเดี๋ยว บันเทิงซะจนฉันกับหม่อม้าแกจะเป็น
ประสาทตายอยู่แล้ว ต้องมาคอยลุ้นอยู่ทุกวันว่าแกจะไปคว้าสาว
ที่ไหนมาเป็นเมีย ในเมื่อแกเลือกเองไม่ถูก ฉันกับหม่อม้าแกจะเลือก
ให้เอง”

“ป้าหมายความว่ายังไงครับ” สคาร์ทูลถามพลางมองคนเป็นพ่อ
ด้วยท่าที่ระแคะระวัง เรื่องวันนี้คงจะทำให้ท่านโมโหมาก ขนาดเขา
พยายามพูดจาบอให้อารมณ์ดีขึ้นบ้างก็ดูเหมือนจะไม่ได้ผลนัก

“หมายความว่าฉันจะให้แกแต่งงานซะทีนะสิ”

“แต่งงาน!”

“ทำไม ร้องซะเสียงดังเชียว ดีใจมากหรือไอ้เสือ” เจ้าสัวถาม

อย่างอารมณ์ดีเมื่อเห็นลูกชายทำท่าเหมือนกำลังจะเป็นบ้า หลังจากทำให้คนเป็นพ่ออย่างเขาเกือบจะบ้ามาก่อนหน้านี้แล้ว

“ดีใจอะไรกันล่ะครับ ผมเกือบหัวใจวายตายแน่ะ ป้าอย่าล้อเล่นแบบนี้สิครับ” ศรทูลโอดครวญ แต่คนเป็นพ่อไม่มีทีท่าว่าจะเห็นใจสักนิด

“ฉันไม่ล้อเล่นสักหน่อย”

“ป้าจะทำแบบนี้กับผมไม่ได้”

“ได้ไม่ได้ฉันก็จะทำ”

“ถ้าป้าบังคับผม ผมจะ...ผมจะ...”

“ทำไม แกจะลงไปนอนดินกับพื้นเหมือนตอนเด็กๆ จั๊นเหรือเอาสิ ไม่อายก็ตามใจแก” คนเป็นลูกยังไม่ทันจะเอ่ยปากข่มขู่ก็ถูกคนเป็นพ่อตักคอเอาไว้ก่อน

“ป้าอะ” เมื่อไม่ตายที่เคยใช้ในวัยเด็กไม่ได้ผล ศรทูลก็ได้แต่ทำเสียงดัดพ้อใส่บิดา “ผมสัญญาแล้วไงว่าจะไม่ให้เกิดเรื่องแบบนี้อีกแล้ว ป้าอย่าทำแบบนี้กับผมสิ ผมยังใช้ชีวิตหนุ่มโสดไม่คุ้มค่าเลยนะ”

“แกไม่ต้องมาต่อรองเลยเจ้าเดี๋ยว ถ้าจับผู้หญิงที่แกเคยพี่เจอจริงทั้งหมดมาเย็นเรียงกัน แถวคงยาวไปถึงสุโขทัยโก-ลกโนน อย่างนี้แกยังว่ายังใช้ชีวิตโสดไม่คุ้มค่าอีกอะไรวะไอ้ตัวแสบ”

“ป้าอะ ทำไมต้องจริงจังขนาดนี้ด้วย นี่ตกลงป้าคิดจะให้ผมแต่งงานกับใครเนี่ย ถึงได้มาบังคับเอาๆ อย่างนี้ อยู่ๆ ก็เอาถุงมาคลุมไม่กลัวผมหายใจไม่ออกจนขาดใจตายไปหรือไงกัน พุดจาก็ทันสมัยรู้จักพี่เจอจริง พี่เจอจริง แต่ทำไมถึงคิดอะไรๆ โบราณแบบการคลุมถุงชนล่ะครับ มันย้อนแย้งนะแบบนี้เนี่ย” คนกลัวถูกคลุมถุงชนร่ายยาวเป็นขบวณรಥไฟ

“ป้าจะให้แกแต่งงานกับยายป้า!” คนเป็นพ่อเอ่ยขึ้นหลังจาก

ปล่อยให้ลูกชายฝอยจนน้ำลายแตกฟองได้สักพัก

“ยายปิ๊ก!” ศรทูลอุทานลั่นเมื่อทราบว่าบิดามารดาต้องการให้ตัวเองแต่งงานกับใคร

“ใช่ ยายปิ๊กนั่นแหละ ดีใจไหมล่ะ ว่าที่เจ้าสาวแสนสวยชนิดหนึ่ง ไม่มีสองเลยเห็นไหม ไอ้ที่แกดวงๆ อยู่ล่ะสู้ไม่ได้สักคน”

ศรทูลทำหน้าบึ้งยาก ไอ้เรื่องความสวยของ บุณทริก หรือยายปิ๊ก ที่เขากับบิดากำลังพูดถึงนั้นไม่ได้ต่างจากที่ผู้เป็นพ่อว่ามาสักนิด บุณทริกขึ้นชื่อเรื่องความงามมาแต่ไหนแต่ไรแล้ว แต่อย่าไปคิดเลยว่า ยายนั้นจะเรียบร้อยอ่อนหวานน่าบูชาเหมือนดอกบัวขาวตามชื่อ ความแสบของยายนั้นเขารู้ซึ่งยิ่งกว่าใครเพราะคลุกคลีตีโมงกันมาตั้งแต่เด็ก เนื่องจากครอบครัวของเขากับครอบครัวของเธอสนิทกันมาก

“ป้ากับหม่าม้าคิดอะไรกันอยู่เนี่ย ยายปิ๊กเนี่ยนะ โอ๊ย! คราวนี้แหละ คลุมถุงชนขนานแท้เลย ยายนั่นคงวังชนผมสุดลูกดกเลยละ ตายๆ แค่คิดว่าตัวเองต้องมียายปิ๊กเป็นเมียผมก็จะบ้าแล้ว ว่าแต่ต้องแถมยายจื๊บมาด้วยหรือเปล่า สองคนนั้นเคยแยกกันซะที่ไหนล่ะ”

ศรทูลโวยวายใหญ่โตเมื่อนึกถึงการแต่งงานของตัวเองกับ บุณทริก ฟุ้งซ่านไปถึงว่าอาจจะได้ตระการตาแถมมาอีกคน เพราะสองสาวนั้นไม่เคยแยกกันมาก่อน ติดกันหนึบยิ่งกว่าแฝดสยามเสียอีก

“แกก็พูดเกินไปเจ้าเดี๋ยว ยายปิ๊กไม่ได้แยะขนาดนั้นเสียหน่อย ส่วนเรื่องยายจื๊บ ถ้ายายปิ๊กอยากให้ยายจื๊บมาอยู่บ้านเราด้วย ป้าก็ไม่เห็นว่าจะมีปัญหาตรงไหน” เจษฎาริบแก้ต่างให้ว่าที่ลูกสะใภ้ทันที

ศรทูลรีบคิดหาเหตุผลมาโน้มน้าวให้บิดาเปลี่ยนใจอย่างเร่งด่วน “ยายปิ๊กหย่ามหรือยังก็ไม่ว่า จะให้ผมแต่งงานกับยายนั้นจริงๆ เหรอครับป้า” นึกอะไรได้เสียเพลย์บอยก็นำมาอ้างแบบส่งๆ ไปก่อน เขาจำได้ว่าบุณทริกกับตระการตาต้องให้คนขับรถไปรับไปส่งที่มหาวิทยาลัยอย่างกับเป็นเด็กอนุบาล จนโดนคนล้อเลียนอยู่บ่อยๆ

“นี่! น้องเรียนจบมหาวิทยาลัยแล้ว จะยังไม่หย่ากันได้อย่างไร คนที่ยังไม่หย่ากันน่าจะเป็นแกมากกว่า ไม่งั้นคงไม่รู้ว่าเขาแต่พวกแมสวาคับดีมาคงอยู่เรื่อยหรือจริงไหม” คนเป็นพ่อตอบว่าด้วยความหมั่นไส้

เจอหมัดเด็ดของบิดาเข้าไป คนที่หมกมุ่นเรื่องนมก็เลยหน้าม่านไปตามระเบียบ อึ้งก็มึนงงไม่รู้จะหาเหตุผลอะไรไปอ้างได้อีก

“ป้ารู้ว่าแกคงตกใจแล้วก็อดใจด้วย คงคิดว่าแกเองโตป่านนี้แล้ว แกมันก็น่าจะโตแล้ว ยังมีใครที่โดนพ่อแม่จับมาคลุมถุงชนอีกใช้ไหม” เจ้าสัวเจษฎาถามลูกชายเสียงอ่อน

ศรพลมองคนเป็นพ่อ แต่ไม่ได้ตอบอะไรทั้งๆ ที่กำลังคิดอย่างที่ว่านั้นพูดทุกอย่าง แต่เสียงอ่อนๆ ของท่านทำให้เขาคิดว่าน่าจะมีอะไรมากกว่านั้น

“ก็เพราะแกโตแล้ว แกยังเป็นพี่ แต่ยายป้าก็อย่างที่เรารู้ๆ กันอยู่” เจ้าสัวเอ่ยพลางถอนหายใจเมื่อนึกถึงบุตรสาวของเพื่อนรัก

พอได้ยินอย่างนี้ ศรพลที่ปฏิเสธปาวๆ อยู่เมื่อครู่ก็หุบปากลงทันที ดวงตาอ่อนแสงลงเมื่อนึกถึงคนที่ตนเองรักไม่ต่างจากน้องสาวถอนหายใจเฮือกใหญ่ไม่ผิดกับคนเป็นพ่อเลยสักนิด

เจ้าสัวเจษฎาบิดาของศรพลกับเจ้าสัวเกรียงไกรบิดาของบุญทริกเป็นเพื่อนรักกัน ทั้งคู่รู้จักกันมาตั้งแต่เป็นเด็กเพราะอยู่ในหมู่บ้านเดียวกันตอนอยู่ที่เมืองจีน พวกเขาเป็นหนุ่มเลือดมังกรที่เดินทางเข้ามาตั้งรกรากในประเทศไทยในเวลาไล่เลี่ยกัน นอกจากนั้นยังทำธุรกิจในแขนงเดียวกันอีกก็คือกิจการโรงแรมและรีสอร์ท

แม้จะเป็นธุรกิจชนิดเดียวกัน แต่กลับไม่ได้มองอีกฝ่ายเป็นคู่แข่งแต่ทำตัวเป็นพันธมิตรที่ดีต่อกันเรื่อยมา พี่พวาค้ายกันมาโดยตลอดครอบครัวก็ใกล้ชิดสนิทสนมจนเหมือนเป็นญาติกันจริงๆ เสียด้วยซ้ำ

เพราะผู้นำของทั้งสองครอบครัวมีเชื้อสายจีน จึงมีแนวคิดอยาก

ให้ลูกสาวและลูกชายของตนแต่งงานกัน นอกจากนั้นก็มีเหตุผลสำคัญอีกอย่างก็คือ บุญทริกซึ่งเป็นลูกสาวคนเดียวของเจ้าสัวเกรียงไกรนั้นไม่มีความรู้เกี่ยวกับเรื่องธุรกิจของครอบครัวเลยแม้แต่หน่อย เธอเลือกเรียนศิลปะ ซึ่งแทบจะไม่สามารถนำวิชาความรู้ทางด้านนั้นมาช่วยกิจการของครอบครัวได้เลย ต่างจากसारทูลที่เรียนบริหารธุรกิจมาโดยตรง และจบออกมาช่วยกิจการของครอบครัวได้หลายปีแล้ว

ความห่วงใยในอนาคตของบุญทริก ทำให้สองครอบครัวหวั่นวิตกจนได้ข้อสรุปว่าควรจะให้เธอแต่งงานกับसारทูลเสีย เพื่อให้सारทูลช่วยดูแลเธอ รวมถึงบริหารธุรกิจของทั้งสองครอบครัวต่อไป แม้จะรู้ว่าทั้งคู่ไม่ได้รักใคร่กันแบบหนุ่มสาว แต่ความผูกพันฉันพี่น้องก็มีมานาน บรรดาผู้ใหญ่จึงได้แต่หวังว่าทั้งคู่จะพัฒนาความสัมพันธ์ไปเป็นคนรักได้ นี่เป็นทางเลือกที่ทุกคนหารือกันมาเป็นอย่างดีแล้ว

“แล้วนี่ยายปู้กู้หรือยังครับ” สारทูลถามบิดาก่อนจะถอนหายใจอีกเสียง

“เห็นเจ้าเกรียงว่าจะบอกเร็วๆ นี่แหละ”

เพลย์บอยหนุ่มถึงกับกลอกตาเมื่อนึกขึ้นมาว่าบุญทริกจะมีปฏิกิริยาเช่นไรเมื่อรู้เรื่องนี้ “ผมว่าอาเกรียงจะต้องปวดประสาทกว่าป้าแน่ๆ ผมจึงนึกภาพออกเลยว่ายายปู้กจะทำหน้าที่แบบไหน”

ได้ยินแบบนั้นเจ้าสัวเจษฎาก็ทำหน้าที่บ่นยากเช่นกัน ฤทธิ์เดชของบุญทริกมากแค่ไหน ทั้งสองครอบครัวต่างรู้ดี

ความที่มีลูกสาวคนเดียว แถมยังเพิ่งมามีตอนอายุมากแล้ว ทำให้เจ้าสัวเกรียงไกรกับภรรยาตามใจลูกสาวมากพอควร ก็ขนาดที่ว่าบุญทริกอยากเรียนศิลปะก็ไม่คิดขัดใจ ทั้งๆ ที่เธอเป็นทายาทคนเดียวแท้ๆ แล้วก็ต้องมานั่งกลุ่มที่หลังกันอย่างนี้ไงล่ะ

พอเห็นบิดาทำหน้าที่แบบนั้นसारทูลก็ถึงกับหัวเราะขึ้นมา ทำเอาคนเป็นพ่อหันไปมองด้วยความแปลกใจ เพราะอยู่ๆ เขาก็หัวเราะขึ้น

มาแบบไม่มีปี่มีขลุ่ย

“แกหัวเราะอะไรเจ้าเดียว” คนเป็นพ่อถามอย่างไม่ไว้ใจนัก

“เห็นหรือยังล่ะครับว่าป้าโชคดีแค่ไหนที่มีลูกชายอย่างผม”

เจ้าสัวเจษฎามองคนที่ชมตัวเองด้วยสีหน้าพิกล ดูเหมือนว่าเรื่องหลงตัวเองสารพัดก็ไม่ใช่สองรองใคร “ไหน แกล้งบอกมาซิว่าป้าโชคดียังไง”

“อย่างน้อยป้าก็ปวดประสาทน้อยกว่าอาเกรียงนั่นแหละ ผมน่าจะพุดรู้เรื่องกว่ายายปิ๊กเยอะ”

“นี่หมายความว่าแตกกลแล้วใช่ไหม” เจ้าสัวเจษฎาถามด้วยน้ำเสียงตื่นเต้น เพราะนึกว่าต้องบังคับกันมากกว่านี้

“พุดอย่างกับว่าป้าจะให้ผมปฏิเสธอย่างนั้นแหละ อีกอย่าง ผมก็ห่วงยายปิ๊กเหมือนกัน” ชายหนุ่มพุดจบก็ถอนใจอีกรอบ

“ชอบใจแกมากนะเดียว” เจ้าสัวเอ่ยด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน ถึงชีวิตส่วนตัวจะเหลวไหลไปบ้าง แต่โดยเนื้อแท้แล้วเขารู้ดีว่าลูกชายเป็นคนมีความรับผิดชอบและมีน้ำใจ

“ไม่เป็นไรหรอกครับ ผมว่าป้าเอาเวลาที่มาชอบใจผมนี้ไปช่วยอาเกรียงกล่อมยายปิ๊กดีกว่า”

“อืม นั่นสินะ เดียวป้าต้องลองสอบถามสถานการณ์ทางโน้นดูบ้าง”

“ป้า ผมขอเสนออะไรหน้อยได้หรือเปล่าครับ”

“อะไรเหรอ”

“ผมว่า ถ้ายังงั้นแค่ให้ผมกับยายปิ๊กหมั้นกันไว้ก่อนได้ไหมครับ จะได้มีเวลาทำใจกันบ้าง คนมันเป็นพี่น้องกันมาตลอดนะครับ อยู่ๆ จะให้แต่งงานกัน มันจึกจึ้นะป้า อีกอย่าง เผื่อว่าระหว่างนี้ยายปิ๊กแกอาจจะเจอเนื้อคู่ขึ้นมาก็ได้ ยายปิ๊กเพิ่งอายุนี้เดียว ผมไม่อยากให้แกรู้สึกว่าคุณพ่อพวกเราบีบบังคับมากเกินไป”

สารทูลเอ่ยอย่างเห็นอกเห็นใจคนเป็นน้อง เขารู้ดีว่าความเป็นไปได้ที่เขากับบุญทริกจะเปลี่ยนความรู้สึกที่มีต่อกันมาเป็นแบบคนรักนั้นแทบจะเป็นศูนย์ ต่อให้หมัดหนทางแล้วต้องแต่งงานกันจริงๆ เขาก็คงจะคิดแบบนั้นกับเธอไม่ลง

บุญทริกเองก็น่าจะเป็นอย่างนั้นเช่นกัน ดังนั้นการหมั้นกันไว้ก่อนก็น่าจะพอช่วยได้ เชื่อว่าบางทีเนื้อคู่ของบุญทริกจะตกลงมาจากฟ้าเหมือนผีพุ่งได้ พวกเขาจะได้ไม่ต้องแต่งงานกันตามหน้าที่แบบนี้

“อืม ความคิดนี้ก็ไม่ว่าเหมือนกัน หมั้นกันไว้ก่อนก็ดี” เจ้าสัวเจษฎาเพิ่มพำ อย่างน้อยก็มีเวลาให้ทั้งคู่ทำใจบ้าง หากจับแต่งงานเลยก็เกรงว่าบุญทริกอาจจะวาดจนเรือนหอแตก ถ้าได้มีเวลาให้คิดสักนิดเด็กสองคนนี้อาจจะพยายามทำใจให้รักกันได้บ้าง ถ้าเป็นอย่างนั้นคนเป็นพ่อเป็นแม่แบบพวกเขาย่อมมีความสุขมากกว่า

ฝ่ายนี้ก็ลุ้นอย่างไม่ยอมหมดหวังเช่นกันว่าลูกหลานจะรักกันได้

“งั้นก็เอาตามนั้นละครับ งั้นผมไปละ ไม่รู้ว่าป้านี้คุณพรทิพย์เป็นยังไงบ้าง” สารทูลอดเป็นห่วงเลขานุการของตัวเองไม่ได้ ไม่รู้ว่าตกลงสองคนนั้นแยกกันเองหรือต้องอาศัย ปรก.

“แก่นี่น้ำ ต่อไปจะทำตัวแบบนี้ไม่ได้แล้วนะ เป็นคนมีคู่หมั้นคู่หมายแล้ว ยังไงก็ต้องเห็นแก่น้ำยายปิ๊กแล้วก็พ่อแม่เขาบ้าง”

“โอ้ ป้า ยังไม่ทันได้หมั้นกันจริงๆ สักหน่อย”

“ถือว่าตกลงกันทางวาจาแล้ว เกออย่าคิดเบี้ยวเขี้ยวนะเจ้าเดียว เพราะฉะนั้นก็เพลๆ ความแสดของแกเองบ้าง” คนเป็นพ่อถือโอกาสปรามเอาไว้ก่อน

สารทูลถึงกับทำหน้าเหลือ นีตกลงป้าเป็นพ่อเขาหรือพ่อของบุญทริกกันแน่ ดูจะรักษาผลประโยชน์ให้ฝ่ายไหนเหลือเกิน ช่างพูดออกมาได้ทำให้ลดความแสด อิศรภาพกำลังจะโบยบินจากไป มีแต่ต้องใช้ชีวิตให้สนุกสนานต่างหาก ไม่แน่ว่าวันดีคืนดีพวกผู้ใหญ่อาจจะจับเขากับ

ยายป้าก็มาแต่งงานกันแบบกะทันหันอีกก็ได้

แบบนี้ยิ่งต้องรีบกอบโกยความสุขเอาไว้ ชีวิตนี้ไม่มีอะไรแน่นอน
เอาเสียเลย เป็นโสดอยู่ดีๆ ก็มีว่าที่คู่หมั้นซะอย่างนั้น คิดดูเอาเถอะ!

2

เสียงโทรศัพท์ที่ดังขึ้นทำให้ศารทูลคว้าเครื่องมือสื่อสารของตนขึ้นมามอง พอเห็นว่าเป็นสายจากใครก็ทำหน้าหน่าย คาดว่าบุญทริกคงรู้เรื่องที่ใหญ่จะจับเขากับเธอแต่งงานกันแล้วอย่างแน่นอน ชายหนุ่มถอนหายใจเฮือกใหญ่ก่อนจะตัดสินใจรับสาย ยังไม่ทันได้ทักทายอะไร ฝ่ายนั้นก็สวนขึ้นมาก่อนเหมือนกำลังร้อนใจเต็มที่

“สวัสดิ์ค่ะพี่เดียว นี่ปึกนะคะ”

“จ๊ะ พี่รู้แล้ว มีอะไรหรือปึก” ศารทูลแสวงถามต่างๆ ที่รู้ดี

“คือ...พี่เดียวรู้เรื่องที่พวกผู้ใหญ่เขาตกลงกันหรือเปล่าคะ”

“เรื่องอะไรหรือ” ศารทูลยังแก้งไขสือต่อไป

“ก็...ก็เรื่องที่พ่อพี่กับพ่อปึกอยากให้เราหมั้นกันนะคะ”

“อ้อ...พี่รู้แล้ว” ชายหนุ่มเอ่ยด้วยน้ำเสียงสบายๆ หวังว่าน้ำเสียงเหมือนว่าเรื่องนี้ไม่มีอะไรร้ายแรงจะช่วยให้อีกฝ่ายผ่อนคลายได้บ้าง บางครั้ง เรื่องบางเรื่องก็ได้แต่ทำใจยอมรับมัน

“รู้แล้ว?” บุญทริกอุทานเหมือนไม่อยากจะเชื่อ ในเมื่อศารทูลรู้แล้วทำไมยังนิ่งอยู่ได้ในขณะที่เธออยากจะบ้าตาย! จึงรีบซักต่อทันที

“แล้วพี่เดียวคิดว่าจะยังไงคะ”

“อืม...พี่ว่าก็ดีเหมือนกันนะ” ศารทูลตอบด้วยน้ำเสียงเรื่อยเฉื่อย

“ดี! นี่พี่เดียวถูกผีเข้าหรือไง! ที่พ่อพี่กะจะหมั่นให้มะปึกกะ!
ไม่ใช่พวกดาราที่พี่เดียวคงๆ อยู่”

“พี่รู้แล้ว ก็พวกดาราที่ปึกว่านะ วันก่อนเขามาทะเลาะกันที่
โรงแรมพี่ พี่ก็โดนป้าแข่งเหมือนกันนั่นแหละ เลยคิดว่าเราหมั่นกันไป
ก่อนก็ดีนะ เมื่อพวกนั้นรู้ว่าพี่มีเจ้าของแล้วจะเพลากุ มือกันบ้าง”

สารทูลอ้างไปเรื่อยเปื่อย ไม่กล้าพูดกับบุญทริกตรงๆ ว่า
ทุกอย่างเป็นเพราะทุกคนห่วงเธอ กลัวว่าเธอจะพารุกิจของครอบครัว
ไปไม่รอด ถึงได้โยนภาระนี้มาให้เขาทำหน้าที่ดูแลเธอต่อไป

ถึงเขาจะคิดว่าบุญทริกเป็นยายจอมแสบ แต่ก็รักใคร่เอ็นดู
ราวกับน้องแท้ๆ ไหนจะความเคารพที่มีต่อบุพการีของเธอ แล้วยังไม่
นับรวมความผูกพันของทั้งสองครอบครัวอีก เขาไม่อาจทำให้คนเป็น
น้องรู้สึกตัวเองเป็นคนไร้ค่า หรือเป็นภาระของคนอื่น สู้ให้เธอคิดว่า
เขาเห็นด้วยกับพวกผู้ใหญ่ซะยังดีกว่า

“หา! แล้วเรื่องนี้มันเกี่ยวกับปึกตรงไหน ทำไมปึกต้องซวยไป
ด้วยเล่า!” บุญทริกต่อด่าด้วยความหัวเสีย เพราะไม่รู้ต้นสายปลาย
เหตุที่แท้จริง ได้แต่คิดว่าอีกฝ่ายประสาทไปแล้ว อยู่ๆ ก็แปรพักตร์ไป
เข้าข้างพวกผู้ใหญ่หน้าตาเฉย

“อืมมม...พี่มาคิดๆ ดูแล้ว ถ้าเราแต่งงานกันเรื่องมันก็จะงัว
หลายอย่าง ธุกิจของครอบครัวเราก็คงง่ายขึ้น พ่อปึกกับป้าพี่กำลังมี
โครงการใหม่ที่ว่าจะลงทุนด้วยกัน อีกอย่างหนึ่งพี่ว่าปึกคงไม่มานั่งหึง
หวงไร้สาระให้พี่ปวดหัว พอป้ามาถามเรื่องหมั้นพี่เลยตามใจท่านไป”

สารทูลอธิบายเพิ่มเติม หวังว่ามันจะทำให้อีกฝ่ายสงบจิตสงบ
ใจลงได้บ้าง แต่ประเด็นเรื่องความหึงหวงนั้น เขาคิดอย่างนั้นจริงๆ
บางทีต่อให้แต่งงานแล้ว บุญทริกก็อาจจะให้เขาไปใช้ชีวิตหัวหกก้น
ขวิดแบบเดิมก็ได้ เขาไม่คิดว่ายายนั้นจะนึกอยากเป็นคู่ผัวตัวเมียกับ
เขาจริงๆ หรือก เขาเองก็ทำไม่ลงเหมือนกัน ไปๆ มาๆ อาจจะเป็นการ

แต่งบุญทริกเข้ามาเพื่อเอามาเลี้ยงเป็นน้องก็ได้

โธ้ย! การเป็นคนดีก็ทำให้มีชีวิตพิสดารไปอีก

ศารทูลแทบจะอยากเอาหัวโขกโต๊ะเมื่อจินตนาการถึงชีวิตสมรสของตัวเองกับบุญทริก แทบจะอยากจูดรูปบนบานให้เนื้อคู่ของฝ่ายนั้นไหลมาชะวันนี่พรุ่งนี้เลยทีเดียวนะ พลังสะดุ้งโหยง เมื่อได้ยินเสียงบุญทริกตวาดแหวกผ่านมามาตามสาย

“โอ้! พี่เดียว ไ้พี่บ้า!” บุญทริกตวาดแว๊ดพร้อมทั้งตัดสายทิ้งทันที

คนที่โดนตัดสายทิ้งก็ไม่ได้โท. กลับมาหาแต่อย่างใด เพราะรู้จักฤทธิ์เดชของบุญทริกมาตั้งแต่เยาว์วัยจึงรู้ว่าถ้าโท. กลับไปคงถูกอาละวาดใส่อีกรอบ ได้แต่นั่งเขินเขี้ยวใส่โทรศัพท์

“ยายปิ๊กนะยายปิ๊ก ยังมีหน้ามากระแทกหูใส่อีกระยะ นี่ถ้าไม่เห็นเป็นน้องเป็นนุ่จะปล่อยลอยแพซะให้เจ็ด ยายเด็กแสบ”

ปากต่อว่า แต่ใจก็อดเป็นห่วงไม่ได้เพราะเห็นกันมาแต่เล็กแต่น้อย ได้แต่คิดเสียดายความโสดที่หัดสั่งลงทุกทีของตัวเอง ลงว่าบุญทริกโท. มาไว้วายอย่างนี้ แสดงว่าพวกผู้ใหญ่เตรียมการพร้อมแล้ว ยังเหลือแต่งงานหมั้นเป็นทางการเท่านั้น ยิ่งคิดก็ยิ่งซีซ่า เห็นที่ตอกรีบไปฉลองอำลาความโสดให้ชำปอดเสียหน่อยแล้ว

ในขณะที่กำลังปลงอนิจจังเรื่องความโสดอันแสนสิ้นของตนเองอยู่นั้น ศารทูลไม่รู้เลยว่าบุญทริกกำลังดิ้นรนช่วยเหลือตัวเองอย่างสุดฤทธิ์ และการกระทำของเธอนอกจากจะช่วยตัวเองแล้ว ยังถือว่าช่วยเขาด้วยอีกต่างหาก เนื้อคู่ที่เขาเคยเปรียบเปรยว่าตกมาจากฟากฟ้าเหมือนผีพุ่งไต้ นั้นไม่ได้พุ่งชนแค่บุญทริกแค่คนเดียว แต่ยังพุ่งมาชนคนเป็นพี่อย่างเขากับอีกด้วย

อาจจะเรียกได้ว่าพื้นดวงของเขากับบุญทริกนั้นต้องพัวพันกันไปเรื่อย เหมือนกับโชคชะตาตลบั่นดาลให้ต้องเป็นวงศ์วานว่านเครือ

และคอยเกื้อหนุนกันตลอดไป

เพื่ออำลาความโศกที่กำลังจะถูกพรากไป ระยะหลังสารทูล
จึงไปเที่ยวแทบจะทุกคืน ใช้ชีวิตสุดเหวี่ยงราวกับว่าโลกกำลังจะแตก
ในอีกไม่ช้านี้ ไม่นำพา กับเสียงคำทอของคนเป็นพ่อแต่อย่างใด

กระทั่งวันหนึ่ง เจ้าสัวเกิดทนไม่ไหว ก็เลยมานั่งดักรอเทศนา
ลูกชายตัวดีพร้อมกับภรรยา เพราะสถานการณ์ระหว่างสารทูลกับ
บุญทริคดูเหมือนจะไม่ใช่ไปอย่างที่คาดหวังเท่าไรนัก

“ทำอะไรกันอยู่เหรอกráบ...” สารทูลส่งเสียงระรื่นมาแต่ไกล
เมื่อเห็นว่าบิดามารดานั่งอยู่ด้วยกันที่ห้องนั่งเล่น ความที่รู้ว่าตัวเองขัด
คำสั่งบิดา ทำให้ส่งยิ้มประจบไปเป็นทักหน้า

“ก็นั่งรอแกนั่นแหละไอ้ตัวดี” เจ้าสัวเจษฎาเอ่ยพร้อมกับทำตา
เยียวใส

“น้องเดียวมานี่มา” ไศรยาก็มือเรียกลูกชาย

ไอ้ตัวดีของเจ้าสัวเจษฎาริบทลาไปนั่งข้างคนเป็นแม่ทันที เพราะ
นี่คือยันต์คุ้มภัยที่ขลังที่สุดแบบไม่จำเป็นต้องผ่านการปลุกเสกจากวัด
ไหน ต่อให้ป้าโมโหอย่างไร อย่างน้อยก็ไม่กล้าลงมือต่อน้าหม่อมมา
แน่นอน

คนเป็นพ่อถลึงตาใสเมื่อเห็นท่าทางรู้หลบเป็นปีก รู้หลีกเป็นหาง
ของลูกชาย อดต่อว่าภรรยาไม่ได้ “คุณก็คอยถือหางมันอยู่เรื่อย เจ้า
เดียวมันถึงได้เหลวไหลแบบนี้”

“ถือหางอะไรกันล่ะคะ คุณก็ น้องเดียวมีหางซะที่ไหนกัน ค่อย
พูดค่อยจากันดีกว่าค่ะ” ไศรยาเอ่ยกับสามีเสียงอ่อน

สารทูลรีบพยักหน้าหงิกๆ เหมือนจะบอกว่าเห็นด้วยกับมารดา
ทุกอย่าง

แม้จะหมั่นใส่ลูกชายแค่ไหน แต่เมื่อภรรยาทางปีกปกป้อง

แบบนี้ เจ้าสัวเจษฎาก็จัดการอะไรไม่ถนัดนัก

ไศรยาภรรยาของเขาคือลูกสาวเจ้าของห้องแถวที่เขาเช่าอยู่เมื่อครั้งที่เดินทางมายังเมืองไทยใหม่ๆ บิดาของเธอก็เป็นชาวจีนที่เข้ามาตั้งรกรากในเมืองไทยเช่นกัน พอล้มตาอ้าปากได้ก็สร้างห้องแถวไว้ให้น้องสาวเลือดมังกรที่เดินทางมาใหม่เช่าอยู่ในราคาถูกลง

เจ้าสัวเจษฎาในตอนนั้นเรียกว่ามีแต่ตัวจริง ๆ แต่ถึงอย่างนั้นไศรยาก็ไม่รังเกียจเมื่อรู้ว่าเขามีใจให้เธอ เขาอาศัยความมูมานะและปากเพียร สร้างเนื้อสร้างตัวขึ้นมาจนทัดเทียมกับเธอ กระทั่งได้แต่งงานกันในปีที่สุด

ความที่ซาบซึ้งน้ำใจของภรรยาที่ไม่เคยนึกถึงเกียรติยศตน อีกทั้งยังสำนึกบุญคุณที่พ่อตาเคยให้การช่วยเหลือเมื่อครั้งที่ยังตั้งตัวไม่ได้ ส่งผลให้เขารักใคร่และเกรงใจคู่ชีวิตมาก แทบจะไม่เคยทำให้เจ็บช้ำน้ำใจสักอย่าง สุขภาพเธอไม่ค่อยแข็งแรง นอกจากศราทูลก็ไม่สามารถมีลูกได้อีก จึงค่อนข้างตามใจเจ้าตัวดีของเขาพอสมควร

คนเป็นพ่อคิดถึงด้วยความอ่อนใจ เมื่อเห็นท่าทางกางปีกปกป้องคนเป็นลูกที่ภรรยาคุ้ยทุกข์ยากกำลังทำอยู่

“เกรงใจหมอยายปีกเปิดไปถึงเชียงรายโน่นแล้ว” เจ้าสัวเจษฎาเปิดประเด็นเรื่องที่ทำให้ถึงกับต้องมาดักรอลูกชายทันทีแบบไม่มีอารมณ์บาท

“อะไรนะครับ เชียงรายจั้นหรือ นี่ยายปีกกับยายจู้บกล่าวพากันไปถึงโน่นเลยหรือครับ ผมนึกว่าสองคนนั้นจะไปแถวๆ นี้อย่างแต่ก่อนซะอีก” ศราทูลแปลกใจอยู่ไม่น้อยเมื่อทราบว่าตอนนี้บุตรภรรยาอยู่ที่ไหน

ก่อนหน้านี้เขาทราบจากพวกผู้ใหญ่ว่าบุตรภรรยาของอภินิหารเดินทางไปหาแรงบันดาลใจในการวาดรูป อ้างกับบิดามารดาว่าถือเป็นการทิ้งท้ายก่อนที่จะต้องแต่งงานกับเขา เพราะหากแต่งงานแล้วการตะลอนไปไหนต่อไหนอย่างที่เคยทำคงไม่สะดวกนัก

พอเธออ้างอย่างนี้แล้ว คนที่รักและตามใจลูกสาวมาตลอดอย่าง เจ้าสัวเกรียงไกรก็ขัดใจเธอไม่ลง ก็เลยอนุญาตให้บุณทริกกระตอง ตระการตา ซึ่งเป็นเด็กในบ้านที่เลี้ยงดูคู่กับบุณทริกมาตั้งแต่เด็กไปหา แรงบันดาลใจอย่างที่ชอบทำตามเคย เพียงแต่ที่ผ่านมาสองสาวไม่เคย ไปไกลถึงขนาดนี้มาก่อน

“ไม่ใช่ไปแค่เซียงรายเท่านั้นนะ ยังพากันไปถึงไร่ภูพานโน่น เลย” เจ้าสัวเจษฎาเล่าต่อไปอีก

“ไร่ภูพาน? ยายปิ๊กไปทำอะไรที่นั่น นี่เขารู้เรื่องโครงการใหม่ของเราด้วยหรือครับ” ศารทูลถามด้วยความแปลกใจยิ่งขึ้น เพราะแต่ไหนแต่ไรมาฝ่ายนั้นไม่เคยสนใจเรื่องกิจการของครอบครัวสักนิด

“เรื่องไปยังไม่มายังไงก็ยังไม่รู้แน่ แต่ก็อาจจะระแคะระคายบ้าง เหมือนกัน อย่าลืมนี่ยายยัยจ๊อบเคยเป็นผู้ช่วยเลขานุการเกรียงเขา” เจ้าสัวเจษฎาให้เหตุผล “แต่ฉันก็แปลกใจเหมือนกัน ไม่คิดว่ายายปิ๊กจะเริ่มสนใจเรื่องการทำงานขึ้นมาบ้างแล้ว บางทีอาจเป็นเพราะว่าใกล้จะแต่งงานแต่งงานแล้ว ถึงได้คิดจะทำตัวเป็นผู้ใหญ่ อืม...ฉันว่าก็น่าชื่นใจอยู่นะ”

ศารทูลฟังบิดาที่พยายามหาเหตุผลมาสรรเสริญว่าที่ลูกสะใภ้ก็ได้แต่ทำหน้าบึ้งยาก ช่างปิดหูปิดตาทำอย่างกับว่าไม่รู้จักฤทธิ์เดชของบุณทริกอย่างนั้นละ เขาคิดว่าเรื่องนี้ต้องมีเงื่อนงำแน่นอน

“แล้วนี่ป้ารู้ได้ยังไงครับว่ายายปิ๊กอยู่ที่นั่น”

“พ่อเลี้ยงพงศ์พยัคฆ์เขาโทร. มาบอกเกรียงของแถมะสิ กลัวว่ารายนั้นจะเป็นห่วงลูกสาว ก็เลยโทร. มาบอกให้สบายใจว่าตอนนี้ ยายปิ๊กกับยายจ๊อบอยู่กับพวกเขา สบายดี ไม่ต้องเป็นห่วง”

“แล้วเด็กสองคนนั้นไปรู้จักมักจี่กับพ่อเลี้ยงพงศ์พยัคฆ์ตั้งแต่เมื่อไหร่ครับ ถึงได้สนิทสนมกันถึงขนาดไปพักที่ไร่เขาได้ ที่ดินของเราที่ส่งไปเจรจาซื้อที่ ไม่เห็นว่าเขาจะต้อนรับขับสู้แบบนี้เลย ปฏิเสธตลอด”

ยังคิดสารทูลก็ยิ่งแปลกใจ เนื่องจากว่าครอบครัวของเขากับครอบครัวของบุญทริกกำลังร่วมทุนกันเพื่อขยายกิจการรีสอร์ทไปที่เชียงราย ก็เลยอยากได้ที่ดินที่นั่นเป็นจำนวนมาก เจรจาชื้อขายกับรายอื่นๆ แล้วได้ผลค่อนข้างดี เหลือก็แต่ที่ดินของไร่ภูญา ซึ่งเป็นแปลงที่ใหญ่ที่สุดและสวยที่สุด ที่ไม่ว่าจะส่งคนไปเจรจาก็ครั้งก็คว้าน้ำเหลวทุกที

หลังๆ มานี้เห็นว่าลูกชายเจ้าของไร่ที่ชื่อสีหราชเป็นคนดูแลทุกอย่างภายในไร่นานพอเลี้ยงพงศ์พยัคฆ์ รายนี้ทำทางจะอารมณ์ร้อนไม่เบา เพราะไล่ตะเพิดคนที่พวกเขาส่งไปเจรจาชื้อที่กลับมาหลายราย แล้วทำไมทั้งๆ ที่รู้ว่าบุญทริกเป็นลูกสาวของเจ้าสัวเกรียงไกร กลับไม่ไล่กลับมาเหมือนคนอื่นๆ มีหน้าซ้ำยังให้ไปพักที่ไร่อีกนะ

“ผมว่าเรื่องนี้มันแปลกๆ นะครับป้า”

“อืม ฉันก็ว่าอย่างนั้นเหมือนกัน ถึงได้มารอบริกาแกลยนี้ไงล่ะ”

“จั้นเอาไว้เดี๋ยวผมโทร. ไปหาอาเกรียงอีกทีก็แล้วกัน อยากรู้ทางโน้นเขาพูดอะไรบ้าง จะได้มาประเมินกันอีกทีว่าจะเอาอย่างไร อย่างน้อยตอนนี้เราก็คงจะว่าสองคนนั้นอยู่ไหน ก็โล่งใจไปละหนึ่ง”

“แกอย่าละเลยน้องเชียวนะเจ้าเดี๋ยว ต้องใส่ใจให้มาก”

“รู้แล้วครับป้า” สารทูลรับปากด้วยน้ำเสียงหนักแน่น เขารักบุญทริกกับตระกูลตาเหมือนน้องแท้ๆ แล้วจะไม่ห่วงได้อย่างไรกัน

“ดีแล้ว” พอได้ยินลูกชายรับปาก คนเป็นพ่อก็ค่อยโล่งใจหน่อย

“คุยกันเรียบร้อยแล้วก็ไปกินข้าวกินปลา กันเถอะค่ะ หลังๆ มาที่นี่ไม่ค่อยได้กินข้าวพร้อมหน้ากันเลย” ไศรยาเปรยขึ้นมาเมื่อเห็นว่าสามีและลูกชายคุยกันจบแล้ว

“จะไปพร้อมได้ยังไงล่ะคุณ ก็ไอ้ลูกชายตัวดีของคุณมันหายหัวเป็นประจำ” เจ้าสัวเจษฎาอดค่อนแคะลูกชายไม่ได้

ไศรยาปรายตาไปมองลูกชาย เพราะครั้งนี้ค่อนข้างเห็นด้วยกับ
สามี

คนถูกมองรีบฉีกยิ้มประจบ รีบแก้ตัวหน้าระรื่น “แหม คิดถึงก็
ไม่บอก แคะก็ต้องประจบประชันกันด้วย ไปครับ ไปกินข้าวกัน วันนี้
หม้าม้าทำอะไรกินครับ น้องเดียวฮิ้วฮิว” พุดพลางรีบประคองมารดา
ให้ลุกขึ้น พาเดินตรงไปยังโต๊ะอาหารอย่างเอาอกเอาใจ

คุณพ่อน้องเดียวอยากจะโบกสมองลูกชายสักป้าบ เมื่อเห็นท่าที่
ประจบประเจ๋งนั้น แต่ก็ตัดใจทำไม่ลง ถึงจะค่อนข้างกะล่อน แต่นั่น
ก็เป็นลูกชายเพียงคนเดียว แถมยังเป็นสุดสวาทขาดใจของภรรยาเขา
อีกด้วย

ดูสิดู! แค่สารทูลอยู่กินข้าวเย็นพร้อมหน้ากัน ภรรยาเขาก็ดูมี
ความสุขอย่างมาก แต่จะว่าไปแล้วเขาเองก็เหมือนกัน คิดพลางเดิน
ตามสองแม่ลูกไปพร้อมกับอมยิ้มน้อยๆ

“อยู่ให้มันติดบ้านหน่อยสิแก่นะ” เจ้าสัวเจษฎาเปรยขึ้นระหว่าง
รับประทานอาหาร

“นั่นสิจ๊ะ แม่ว่าพักนี้น้องเดียวเที่ยวถี่เกินไปแล้วนะลูก” ไศรยา
เอ่ยขึ้นบ้าง

“แหม ก็เหมือนยายปิ๊กไงครับ” สารทูลเอาบุญทริกมาอ้างแบบ
ไม่อาย เพราะรู้ว่าช่วงนี้บิดามารดาของตัวเองเทคะแนนความรักให้
บุญทริกมากเป็นพิเศษในฐานะว่าที่ศรีสะใภ้

“อะไรของแกอีกล่ะ ไปเกี่ยวอะไรกับน้องอีก”

“ก็ไปเที่ยวสังเวยความโสดไงครับป้า เพื่อต่อไปแต่งงานแล้วจะ
ไปอย่างนี้มันก็ดูไม่ดีใช่ไหมล่ะครับ นี่ดีเท่าไรแล้วที่ผมไม่ไปไกลถึง
เที่ยงรายแบบยายปิ๊กนะ” คนหน้าไม่อายอ้างเป็นฉากๆ

คนเป็นพ่อเป็นแม่ถึงกับพุดไม่ออกเมื่อเจอมุขนี้เข้าไป จะต่อว่า
อะไรก็กลัวจะกระทบไปถึงว่าที่ลูกสะใภ้ พวกเขาอยากให้สารทูลชม

ชอบบุณทริก แล้วจะเอ่ยปากตำหนิได้อย่างไรกัน

‘ไอ้เดียว! มันมาเหนือเมฆอีกแล้ว’

เจ้าสัวเจษฎาจารย์ด้วยความหงุดหงิดอยู่ในใจ ยังเห็นลูกชาย
กลั่นแกล้งก็ยังโมโห

“แถมไอ้เดียว! แกล้งไปให้พ้นหน้าฉันเลยไป ก่อนที่ความดันฉัน
จะขึ้น” เมื่อทำอะไรลูกชายไม่ได้ คนเป็นพ่อก็ได้แต่ไล่ให้ไปพ้นๆ หน้า

“คุณคะ! ลูกยังกินข้าวไม่อิ่มเลย” ศรียาท้วงเมื่อเห็นว่าสามีเริ่ม
โมโหอีกแล้ว พ่อลูกคนนี้ไม่รู้เป็นอย่างไร คุยกันได้ไม่เท่าไร ก็กลับมา
ทะเลาะกันตลอด

“ไม่เป็นหรอกครับหม่าม้า ผมอิ่มพอดีเลย” ศรียาทูลเอ่ยพลาง
ยิ้มแฉ่ง รีบรวบซ่อนอย่างว่องไว ลูกขึ้นไปหอมแก้มมารดาเบาๆ “เดียว
น้องเดียวไปอาบน้ำก่อนนะครับ นั่งอยู่ตรงนี้เดียวป้ากินข้าวไม่อร่อย”
พูดจบก็หันไปขยิบตาให้บิดา ก่อนจะเดินตรงไปยังบันไดเพื่อขึ้นชั้นบน

“ให้อาหารย่อยก่อนนะลูก อย่าเพิ่งอาบน้ำทันทีล่ะ เพิ่งกินข้าว
เสร็จเมื่อสักครู่นี้” คนเป็นแม่ตะโกนไล่หลังไป

“ครับผม ทราบแล้ว” ศรียาเดินไปพลางตะโกนตอบมารดาไป
พลาง

คนเป็นพ่อกับแม่หันมาสบตากันแล้วต่างก็โคลงศีรษะด้วยความ
อ่อนใจ

เสียงฮัมเพลงอย่างรื่นเริงทำให้เจ้าสัวเจษฎาที่กำลังนั่งอยู่
ที่ห้องนั่งเล่นหลังรับประทานอาหารเสร็จเรียบร้อยแล้วหันไปมอง พบ
ว่าเจ้าของเสียงก็คือลูกชายตัวดีของเขานั่นเอง

“นั่นแกล้งไปไหนอีกเจ้าเดียว” คนเป็นพ่อถามเมื่อสังเกตเห็นว่า
ชุดที่ลูกชายสวมอยู่นั้นลักษณะเตรียมพร้อมเหมือนจะออกไปข้างนอก
เมื่อเจ้าตัวดีบอกว่าจะขึ้นไปอาบน้ำ เขาก็คิดว่าจะไปอาบน้ำอาบท่า

เตรียมเข้านอนเสียอีก

“อ้าว เมื่อกี้ป้าไม่ได้บอกให้ผมไปพันๆ หน้าเหรอครับ ผมก็เลยว่าจะออกไปข้างนอกซะหน่อย ไว้รอป้าหลับแล้วค่อยกลับมา ป้าจะได้ไม่หงุดหงิดอีก” ศารทูลเอียงคอถาม มองคนเป็นพ่อด้วยสายตาราวกับจะถามว่าเมื่อกี้ท่านไล่เขาเองไม่ใช่หรือ

“นี่แก!” เจ้าสัวเจษฎาถึงกับพูดไม่ออกเมื่ออีกฝ่ายเอาคำพูดของเขามาใช้พอลิสถานการณ์ให้เป็นประโยชน์ต่อตัวเองแบบหน้าตาเฉยซะอย่างนั้น

“แล้วนี่หม่าม้าขึ้นไปนอนแล้วเหรอครับ ดีแล้ว นอนดึก ไม่ดีต่อสุขภาพนะครับ ป้าก็เหมือนกัน รีบขึ้นไปนอนเถอะ รีบนอนรีบหลับ ผมจะได้รีบกลับบ้าน ผมก็ไม่อยากนอนดึกเหมือนกันนะเนี่ย”

เจ้าสัวเจษฎามองคนที่พูดว่าไม่อยากนอนดึก แต่ท่าทางดีดีาเหลือเกินที่จะได้ออกจากบ้าน ก็รู้สึกเหมือนลมส่วานจะตีขึ้นมามีกรอบได้แต่เขินเขี้ยวใส่ นับไม่ถูกเหมือนกันว่ารอบที่เท่าไรแล้ว

“ไอ้เดี๋ยว ไอ้ปลาไหลใส่สกต”

“อื้อย เอาใจไม่ถูกเลย ป้าอะ เอาใจยากกว่าสาวๆ อีก นี่ผมพยายามเอาใจป้าสุดๆ แล้วนะ ยังมาด่ากันอีก”

“ไอ้ตัวร้าย เห็นหม่าม้าแกให้ท้ายเลยกว่นประสาทฉันใหญ่ใช่ไหม”

“ไม่ได้คิดแบบนั้นเลยจริงๆ ครับ สาบานได้ ป้าของผมออกจะองอาจขนาดนี้ แล้วจะไปเกรงใจหม่าม้าได้ยังไง ผมไม่กล้าคิดแบบนั้นเหรอ” ศารทูลรีบปฏิเสธพร้อมส่ายหน้ารัวๆ แต่ก็ดูน่าหมั่นไส้มากกว่าน่าเชื่อถือ

เจ้าสัวเจษฎาได้แต่เขินเขี้ยวเคี้ยวฟัน ถึงลูกชายจะใช้คำว่า ‘เกรงใจ’ แต่แววตามันสื่อว่าอยากพูดว่า ‘กลัว’ มากกว่าซัดๆ เจ็บใจเสียจนอดแข่งอีกฝ่ายบ้างไม่ได้

“เออ! แกมันแก่ง ฉันจะรอดดูน้ำหน้าแกตอนมีเมียว่าจะเป็นอย่างไ
อย่างแกคงไม่เกรงใจยายปิ๊กหรือมั้ง” คนเป็นพ่อหัวเราะหึๆ ด้วย
ความสอแสบใจเมื่อนึกถึงฤทธิ์เดชของบุญทริก ไม่นานว่าไอ้ตัวร้ายของ
เขาอาจจะอาการหนักกว่าก็เป็นได้

นับว่าข้อสันนิษฐานของเจ้าสัวเจษฎาไม่ผิดพลาดสักเท่าไร
เพราะวันหนึ่งข้างหน้า ศารทูลก็ตบเท้าเข้าชมรมพ่อบ้านใจกล้าโดย
สมัครใจ อาการก็หนักกว่าคนเป็นพอมากนัก จะคลาดเคลื่อนไปหน่อย
ก็ตรงที่คนที่จะมากำราบเสือเพลย์บอยตัวนี้ไม่ใช่บุญทริกอย่างที่คิด
เท่านั้นเอง

“ยายปิ๊กนะเหอครับ” ศารทูลเอ่ยกลั้วหัวเราะ “ป้าก็ จะทำอะไร
ก็ให้มันตื่นเต้นหน่อยสิครับ บอกว่ายายนั่นจะจอบแ่งให้ผมไปซื้อขนมมา
ให้ยังจะน่ากลัวกว่าอีก”

“เออ พุดดีไปเถอะ ฉันจะรอดดู” เจ้าสัวไม่คิดหรือว่าอนาคตจะ
ได้ดูไปฆ่าไปอย่างสาแก่ใจแน่นอน

“เฮลละๆ เลิกโมโหเถอะนะครับ ป้าขึ้นไปนอนเถอะ ป้านี้
ห่มาม้ารอแยะแล้ว เดี่ยวจะมาโทษว่าผมชวนคุยอีก”

“เออ ฉันก็ไม่อยากคุยกับแกแล้ว” เจ้าสัวเอ่ยพลางลุกขึ้น เพราะ
ยิ่งคุยยิ่งโมโห แต่ก็ไม่ได้มีกำชับด้วยความเป็นห่วง “แล้วก็อย่ากลับ
ให้ตึกนักล่ะ อย่าให้ห่มาม้าเขาเป็นห่วงนักเลย”

“ครับ ทราบแล้ว ป้าบอกห่มาม้าไม่ต้องเป็นห่วงนะครับ ป้าเอง
ก็เหมือนกัน ผมแค่ออกไปเที่ยวเล่นตามประสาอันแหละครับ ไม่มีอะไร
หรือ” ศารทูลเอ่ยเสียงอ่อน คราวนี้ไม่มีแววยั่วเย้าหรือกวนประสาท
แต่อย่างใด เพราะไม่อยากให้บิดามารดากังวล

“ก็ดีแล้ว อ้อ แล้วนี้รู้จักพกถุงยางบ้างหรือเปล่า แกห้ามเป็น
เอดส์ให้ฉันกับห่มาม้าขายหน้าชาวบ้านเชียวนะ” คนเป็นพ่อไม่วาย
กำชับเรื่องสำคัญ เห็นมานักต่อนักแล้ว ไอ้พวกู้จักแต่เที่ยว แต่ไมู่้จัก

ระวังตัวนี่นะ

“เกรดสี่วิชาสุศึกษาแบบผมไม่มีพลาดอยู่แล้วครับ ยึดดอกพุด
ถุดตลอดแหละ” อวดเกรดไม่พอ ยังทำท่าจะควักกระเป๋าสดางค์เพื่อ
เอาถุงยางอนามัยที่ใส่ไว้ในนั้นออกมาอวดเพื่อยืนยันอีกด้วย

“พอๆ ไม่ต้องเอาของพรรคนั้นมาให้ฉันดูหรอก จะไปไหนก็ไป
ไป” ท่านเจ้าสัวรีบไล่ มือที่กำลังจะล้วงกระเป๋าของคนหน้าไม่อาย
ถึงได้ชะงักลง

“ป้าขึ้นบันไดดีๆ นะครับ เดี่ยวผมก็กลับมาแล้วละ” ศารทูลเอ่ย
ด้วยน้ำเสียงห่วงใยเมื่อเห็นบิดาตั้งท่าจะเดินขึ้นชั้นบน

“อืม แกเองก็ขับรถขับรระวังๆ หน่อยละ”

“ครับผม”

หลังจากเถียงกันพอหอมปากหอมคอเหมือนอย่างที่มีมักจะเป็น
เช่นนั้นอยู่แทบทุกวันแล้ว สองพ่อลูกสินธวรัตน์ก็แยกย้ายกันไป คน
หนึ่งตรงไปพักผ่อน ส่วนอีกคนออกไปตระเวนราตรีแบบที่ชอบทำ

ส่วนเรื่องที่ลือบิดาเมื่อสักครู่ ศารทูลก็ไม่ได้คิดเป็นจริงเป็นจัง
อะไร เขารู้เรื่องราวความหลังของบุพการีตัวเองดี จึงเข้าใจว่าเพราะ
อะไรป้าถึงได้รักและเกรงใจหม่อมาม้ามาก แต่ก็ยั่วไปอย่างนั้นเอง และก็
รู้ด้วยว่าผู้เป็นพ่อไม่เคยโกรธเป็นจริงเป็นจัง มันเป็นการแสดงความรัก
และความสนิทสนมกันระหว่างพวกเขา ซึ่งก็เป็นอย่างนี้มาตลอด เขา
ชอบอ้อนหม่อมาม้า แต่ชอบแกล้งป้าจนเป็นนิสัย

แล้ววันหนึ่งช่างหน้าศารทูลถึงได้ซาบซึ้งว่า เรื่องที่ว่าป้าของเขา
กลัวหม่อมาม้านั้นเป็นเรื่องล้อเล่น แต่เรื่องที่เขากลัวเมียนี้สิ ช่างเป็นเรื่อง
จริงแท้แน่นอนยิ่งนัก

หลังจากนั้นไม่นานนัก ศารทูลก็มานั่งกระดิกเท้า จิบเหล้า
และฟังเพลงอย่างสบายใจอยู่ที่คลับที่ชอบไปเที่ยวหาความสำราญเป็น

ประจำ นิ่งดื่มไปได้ไม่นานนักก็มีสาวสวยลักษณะเหมือนลูกครึ่งมาขอ
นั่งด้วย ชายหนุ่มส่งยิ้มพร้อมกับตอบรับคำขอของอีกฝ่ายแบบคนไม่
หวงเนื้อหวงตัว นิ่งคุยกันไปกระแซะกันมากก็รู้ว่าเจ้าหล่อนชื่อลอร่า เป็น
ดาราน้ำใหม่ที่เพิ่งเข้าวงการบันเทิงได้ไม่นานนัก

คลื่นลูกใหม่ในวงการบันเทิงเกิดขึ้นแทบจะทุกวัน ศรทูลจึงจำ
ไม่ค่อยได้ว่าใครเป็นใคร ใครทอดไมตรีมาเขาก็ตอบสนองไปตาม
ครรลองของมัน

ผิดกับฝ่ายหญิงที่รู้จักศรทูลเป็นอย่างดี เพราะมักจะมีภาพของ
เขาปรากฏอยู่ในคอลัมน์ข่าวซุบซิบไฮโซอยู่เสมอ ถึงได้ปรีเข้ามา
ทำความรู้สึก เพราะคิดว่าคง ‘สอย’ เขาได้ไม่ยากนัก

คนบางคนแค่มองตาก็รู้ใจ ดังนั้นเมื่อสาวเจ้าขอร้องให้ศรทูล
ช่วยเป็นเพื่อนพาเธอไปห้องน้ำ สุภาพบุรุษอย่างเขาก็เอื้อเฟื้ออย่างมี
น้ำใจ แล้วก็เพราะความเป็นสุภาพบุรุษอีกนั่นละ ที่ทำให้เขาไม่กล้า
ขัดขั้นตอนที่เจ้าหล่อนดันร่างของเขาไปขีดฉด้นระหว่างทางเดิน ก่อน
จะแนบร่างของตัวเองตามมา เขากลัวว่าถ้าออกแรงดันหล่อนออกไป
จะกลายเป็นการใช้กำลังกับผู้หญิง ก็เลยปล่อยให้อีกฝ่ายทำอะไร
ตามใจชอบ

“ไม่อยากเข้าห้องน้ำแล้วหรือครับ” ชายหนุ่มถามด้วยประโยค
ซื่อๆ แต่แวตตาไม่ใช่ออย่างคำพูดสักนิด

“อยากสิคะ แต่อยากเข้าที่อื่นมากกว่า” ดวงตาของคนตอบ
แพรวพราว ไม่ระบุให้แน่ชัดว่าอยากเข้าที่ไหน ได้แต่บอกใบ้ด้วยการ
บิดเบียดเรือนร่างอวบอ้อมเข้ากับร่างสูงของอีกฝ่ายแบบไม่หวงเนื้อหวง
ตัว

“อืม ก็ต้องดูก่อนว่าปวดมากหรือเปล่า จะได้เลือกถูกว่าควรจะ
พาไปเข้าที่ไหน” เสือหนุ่มมองตอบด้วยแวตตาที่แพรวพราวพอกัน

ริมฝีปากที่เคลือบลิปสติกสีสดของดาราสาวแนบลงกับปากของ

ชายหนุ่มแนบแน่นยิ่งขึ้น เหมือนอยากจะแสดงให้เห็นชายหนุ่มรู้ว่าปวดแค่ไหน

ปลายลิ้นที่เคลื่อนไหวซุกซ่อนอยู่ในโพรงปากรวมถึงมือที่ลုပ်ไล้อยู่แถวแผ่นอกทำให้เสื้อหนุ่มสรุปว่าสาวเจ้าน่าจะปวดอยู่ไม่น้อย พออีกฝ่ายถอนริมฝีปากออกก็ส่งยิ้มให้จนตาหยี ก่อนจะล้วงกระเป๋ากางเกงแล้วหยิบซองออกมาสองอย่าง แยมือให้หญิงสาวตรงหน้ามองมันชัดๆ

กุญแจรถยนต์กับคีย์การ์ดบนฝ่ามือของศรพลทำให้ดาราสาวหัวเราะระริ่น มองชายหนุ่มหน้าทะล้นอย่างชอบใจกว่าเดิม

“ถ้ารีบก็ต้องใช้รถ แต่ถ้าชอบสงบๆ ก็ต้องใช้คีย์การ์ด” เจ้าของกุญแจทั้งสองแบบเอ่ยยิ้มๆ

“แล้วถ้ารีบมาก แต่ก็ชอบสงบๆ ด้วยละคะ”

“พร้อมบริการทุกอย่างครับคุณผู้หญิง ผมไม่เคยขาดใจสุขภาพสตรีอยู่แล้ว”

เมื่อไวก้เห็นตีนงูและงูก็อยากจะเห็นนมไวก้ อะไรๆ ก็เข้าทางไปหมด สุภาพสตรีเปิดเกมมาถึงขนาดนี้จะกระมิดกระเมี้ยนเล่นตัวก็กระไรอยู่ งูกับไวก้ก็เลยเปิดฉากอุ่นเครื่องกันอยู่ตรงนั้นก่อนเพื่อเรียกน้ำย่อย

คิวเข้มของศรพลขมวดขึ้นนิดหน่อยเมื่อรู้สึกว่าร่ากายของคนที่กำลังพันพัววนัวเียวกับตัวเองกระตุกไปจังหวะหนึ่ง ก่อนที่เจ้าหล่อนจะดันตัวผละออกจากเขาแล้วเหลียวไปมองเหมือนต้องการหาสาเหตุเช่นกันว่าเกิดอะไรขึ้นกับตัวเอง

“ขอโทษค่ะ”

เกสรี พัฒนามนตรี รีบเอ่ยขอโทษเมื่อรู้สึกที่ตัวเองเดินสะดุดอะไรบางอย่างจนเซไปชนคนอื่นเข้า ที่เป็นอย่างนั้นก็คงเพราะว่าในนี้มันสลับกันไป จนเธอมองอะไรไม่ชัดเจน ก็เพราะอย่างนี้ไงละ เธอถึงได้ไม่ชอบมาเที่ยวสถานที่แบบนี้สักเท่าไร แต่พอเขม้นมองคนที่ตัวเอง

เซไปชนให้ชัดๆ ถนัดตากก็พลันอุทานออกมาด้วยความลืมหึว

“ฮะ!”

“เฮอ!” คู่กรณีของเกสรี่ก็มีอาการไม่ผิดกัน

สองสาวมองกันด้วยแววตาที่ไม่ว่าใครเห็นก็ได้ไม่ยากว่า
ศรศิลป์ไม่กินกัน เพราะมองหาความเป็นมิตรในดวงตาทั้งสองคู่ไม่เจอ
แม้แต่นิดเดียว

ศรทุลก็มองออกเช่นกัน

‘โห้ย! คนหล่อเพลี่ย’

เสื้อเพลย์บอยที่เพิ่งผ่านการเป็นเป้าหมายของศึกชิงนาย
ระหว่างผู้หญิงสองคนมาเมื่อไม่นานนี้โอดครวญอยู่ในใจเมื่อเห็น
สายตาของสองสาวตรงหน้า นี้อย่าบอกนะว่าแม่สองสาวนี่ก็จะวางมวย
แย่งเขากันอีกรอบ การเป็นที่หมายปองของสาว ๆ มากมายก็ทำให้
ลำบากใจเหมือนกันนะ

คนที่กำลังลุ่มกับความหล่อของตัวเองคิดพลางมองดูคนที่ยื่น
มือเข้ามาแทรกกิจกรรมระหว่างตัวเองกับดาราสาว เห็นดาววาว ๆ ของ
คนมาใหม่แล้วก็ได้แต่ถอนอกถอนใจ ถึงจะชอบเขาแค่ไหน แต่เธอคน
นี้ก็น่าจะรู้จักคำมาก่อนมาหลังบ้านนะ ไม่ใช่เอะอะก็จะตีกันทำเดี๋ย
ที่สำคัญก็คือเขายังนึกไม่ออกเลยว่าตัวเองไปหว่านเสน่ห์ใส่ผู้หญิงคน
นี้ไว้ตั้งแต่เมื่อไรกัน ถึงจะสวยมาก แต่หน้าไม่คุ่นเลยจริงๆ

แต่อย่าว่าอย่างนั้นอย่างนี้เลยนะ ถ้าพวกเธอตกลงกันไม่ได้จริงๆ
ก็จัดมันพร้อมๆ กันไปเลยก็ได้ จะว่าไปแบบนั้นก็น่าตื่นเต้นดีเหมือน
กันนะ อย่างน้อยก็น่าจะดีกว่าตีกันแน่ๆ เขาจะยอมเสียสละรับความ
เหน็ดเหนื่อยนี้ไว้เอง ขออย่างเดียวว่าอย่าใช้กำลังเพื่อแย่งชิงเขาอีกเลย คน
หล่อเพลี่ยใจเหลือเกิน

ขณะที่กำลังคิดว่าจะเสียสละร่างกายให้สองสาวย้ายไปพร้อมๆ
กันอยู่นั้น สายตาของแม่สาวที่มาก็ใหม่ก็ปรายมาทางเขาพอดี

สารทูลตั้งท่าจะส่งยิ้มให้เพื่อปูทางไปสู่การเกลี้ยกล่อมให้เจ้าหล่อนสมัครสมานสามัคคีกันไว้ ยิ่งไงเขาก็จะมอบความยุติธรรมให้อย่างแน่นอน จะไม่มีใครได้จำนวนยกมากกว่ากันจนต้องมาขึ้นเคืองอย่างเด็ดขาด แต่ปากที่กำลังจะยกยิ้มก็พลันชะงักกึก เพราะสายตาที่อีกฝ่ายมองมาดูเหมือนจะไม่มีแววพิศواسเจือปนมาเลยแม้แต่นิดเดียว

เอ...หรือว่าเจ้าหล่อนจะเปลี่ยนสายตาไม่ทัน บางทีอาจเป็นเพราะกำลังส่งสายตาพิศมัยให้ลอร่า แต่บังเอิญเลยมาถึงเขาเข้าพอดีก็เป็นได้

มนุษย์หลงตัวเองยังจินตนาการเพื่อเจ้อต่อไป

“นี่เธอตั้งใจใช่ไหม!”

เสียงของลอร่าทำให้คนเพื่อเจ้อกลับจากโลกแห่งจินตนาการมาสู่โลกแห่งความเป็นจริงทันที กำลังซึ่งใจอยู่ว่าควระยั้งข้อเสนอแทรกไปตอนไหนถึงจะเข้าที่ที่สุด

เกสรีกลอกตาเมื่อได้ยินข้อกล่าวหาของอีกฝ่าย เธอคิดว่าถ้าเป็นคนอื่นที่เซมาชนยายนี้ เรื่องอาจจะไม่เป็นอย่างที่กำลังเป็นอยู่ก็ได้ การที่อีกฝ่ายไว้วางใจเป็นพิเศษ ทั้งๆ ที่เธอก็ไม่ได้ชนะอะไรนัก น่าจะเป็นเพราะไม่ชอบหน้ากันมาก่อนมากกว่า ถ้าเป็นคนปกติ เรื่องแค่นี้ขอโทษแล้วก็แล้วกันไปทั้งนั้น

ความจริงแล้วชีวิตของเธอไม่น่าจะต้องมารู้จักมักจี่กับคนอย่างลอร่าเลยสักนิด เพราะวิถีชีวิตนั้นเรียกได้ว่าแตกต่างกันโดยสิ้นเชิง แต่เนื่องจากนฤเคนทรซึ่งเป็นพี่ชายคนรองของเธอเป็นดารา และบังเอิญว่าผู้จัดการส่วนตัวของเขาประสบอุบัติเหตุทำให้ไม่สามารถทำงานได้ในระยะนี้ นฤเคนทรจึงขอร้องให้เธอมารับหน้าที่ผู้จัดการส่วนตัวให้เขาเป็นการชั่วคราว ก็เลยพลอยให้เธอรู้จักผู้คนในวงการบันเทิงหลายคน รวมถึงผู้หญิงคนนี้ด้วย

“ฉันไม่ได้ตั้งใจ แล้วก็ขอโทษไปแล้วด้วย” เกสรีเอ่ยเสียงเรียบ

เพราะไม่อยากต่อความยาวสาวความยืดกับคนแบบนี้

“ฉันไม่เชื่อ ฉันรู้ว่าเธอตั้งใจ” อีกฝ่ายกระซอกเสียงใส่

“นั่นมันก็เรื่องของเธอ แต่ฉันขอยืนยันว่าฉันไม่ได้ตั้งใจ” เกสรีเอ่ยอย่างไม่ใส่นัก ก่อนจะรีบชิงพูดต่อเมื่อเห็นอีกฝ่ายทำท่าขยับปากคล้ายกำลังจะพูดบ้าง “แล้วฉันจะบอกให้รู้ว่าจะอะไรคือความแตกต่างระหว่างสิ่งที่เรียกว่าความตั้งใจกับไม่ตั้งใจ การที่ฉันเดินสะดุดจนเขมาชนเธอนะมันเกิดจากความไม่ตั้งใจ มันเป็นเหตุสุดวิสัย หรือที่คนทั่วไปเรียกว่าอุบัติเหตุ”

เกสรีเว้นจังหวะเพื่อสำรวจว่าคู่กรณีเข้าใจในสิ่งที่ตัวเองพูดหรือไม่ ก็เห็นว่าเอาแต่ยืนถลึงตาทำท่าเหมือนนางร้ายในละคร นี่เจ้าหล่อนคิดว่าตัวเองยังอยู่ในกองถ่ายหรืออย่างไร และที่สำคัญเธอไม่ได้รับบทบาทเดียวกับนางเอกในละครที่แม่คนนี้นั่นเล่น ถึงจะต้องหงอให้ จิงใส่แบบไม่ยั้ง

“ส่วนแบบที่เธอกับนายนั้นทำอยู่นะเขาเรียกว่าตั้งใจ นอกจากตั้งใจแล้วยังไม่รู้จักกาลเทศะอีกต่างหาก ต้องให้บอกด้วยไหมว่าไม่ถูกกาลเทศะยังไง”

น้ำเสียงรวากับกำลังจะเทศนานั้นทำให้ดาราสาวถึงกับกั๊กพันกรอด

ส่วน ‘นายนั้น’ ซึ่งเป็นผู้ร่วมชะตากรรมแบบคารมลูกก็ได้ฟังสองสาวโต้แย้งกันโดยไม่ได้ตั้งใจไปด้วย แต่ถึงไม่ตั้งใจก็ยังฟังออกว่าถูกตำเริ่มเข้าใจว่าเขาไม่ใช่เป้าหมายของผู้หญิงคนนี้แต่อย่างใด ตกลงที่ทำท่ารวากับจะชั้ดกันนั้นไม่ได้เกี่ยวกับเขาเลยใช่ไหม แล้วก็ปล่อยให้กลุ่มใจอยู่ตั้งนาน ให้ตายสิ!

“ตกลงเข้าใจแล้วใช่ไหม ถ้าเข้าใจแล้วฉันจะได้ไปเสียที ปวดชี่จะตายอยู่แล้ว ไม่คิดจะเข้าห้องน้ำแล้วมายุ่งขวางทางชาวบ้านเขาทำไมก็ไม่รู้” เกสรีบ่นยืดยาวแล้วก็ฉะไปทันทีเหมือนไม่อยากเสวนา

ด้วย

คนโดนชนแล้วยังโดนตำหนิโมโหจนแทบหน้ามืดทำอะไรอีกฝ่ายไม่ได้ตามเคย ได้แต่ต่อว่าตามหลัง “ทำเป็นวางท่าเทศนาคนอื่นตัวเองนะนิสัยดีสักแค่ไหนกัน ลองไม่ใช่ น้องสาวคุณเคนสิ ไม่รู้จะมีใครอยากคบไหม”

เกสรีหันขวับมาทันทีเมื่ออีกฝ่ายไม่ยอมเลิกกรา มองสาวสวยตรงหน้าด้วยสายตาเบื่อหน่าย ยายนี่กินอาหารเข้าไปคงเอาไปบำรุงหน้าออกหน้าใจจนหมดกระมัง ถึงได้ไม่เหลือไปบำรุงสมองซะบ้าง

“แล้วใครอยากคบกับคนแบบเธอไม่ทราบ ถ้ายังจำได้ฉันไม่เคยอยากจะสูงส่งด้วยสักนิด คนที่เลือกที่จะคบหรือไม่คบคือฉัน ไม่ใช่เธอ เข้าใจซะใหม่ด้วย คนมีสมองเขาเลือกจะว่าควรคบใคร ส่วนพวกไม่มีสมองก็มักจะเกลือกกลั้วกันเอง เรื่องมันก็เป็นแบบนี้แหละ โอเคเนอะ ไม่อยากพูดเยอะ เจ็บคอ” สิงห์สาวแห่งโรงพยาบาลมองนางร้ายนอกจอสลับกับคู่ควงของฝ่ายนั้นที่ยืนทำหน้างงๆ อยู่ เหมือนอยากบอกให้รู้ว่าใครคือพวกไม่มีสมองที่ชอบเกลือกกลั้วกันเอง

ต่อล้อต่อเถียงกับคู่รักจนพอใจแล้ว เกสรีก็กำลังจะไปเข้าห้องน้ำตามที่ตั้งใจไว้แต่แรก โบกน้ำสวยใส่อง้า อารมณ์เบิกบานหดหายไปจนเกือบหมด อัดคิดไม่ได้ว่าเสียทุกข์แท้ๆ

เมื่อโดนต่อว่าเรื่องที่แทงใจดำที่สุด ทำเอาสาวลอร่าถึงกับพิวส์ขาด บวกกับดื่มไปหลายแก้วทำให้ความยับยั้งชั่งใจไม่มีเหลือ เธอไม่เคยชอบหน้าเกสรีเลยแม้แต่นิดเดียว แต่ความที่อีกฝ่ายเป็นน้องสาวของนฤเคนทร์ ดาราหนุ่มสุดฮอตแถวหน้าของเมืองไทยซึ่งเธอหมายใจอยากจะได้สานสัมพันธ์ด้วย ทำให้เธอพยายามเข้าไปตีสนิทกับเกสรีซึ่งมาทำหน้าที่ผู้จัดการส่วนตัวให้พี่ชาย หวังจะใช้ความสนิทสนมนี้เป็นใบเบิกทางเพื่อเข้าหาดาราหนุ่มผู้เป็นเป้าหมาย

แต่ทุกอย่างกลับไม่เป็นอย่างที่หวังสักนิด เกสรีทำตัวไม่เป็นมิตร

กับใครทั้งนั้น คอยกันทำผู้หญิงทุกคนรอบตัวพี่ชาย แถมยังต่อว่าตลกๆ ให้อายคนอื่นอยู่หลายครั้ง

ก่อนหน้านี้เกสรีจะมาเป็นผู้จัดการส่วนตัวของนฤเคนทร์ เขาก็ยังดูสนใจไมตรีที่เธอทอดไปให้อยู่บ้าง แต่ระยะหลังไม่ได้เป็นอย่างนั้น เธอเดาว่าสาเหตุที่เป็นอย่างนั้นจะต้องเป็นเพราะเกสรีคอยกีดกันอย่างแน่นนอน ดาราสาวสันนิษฐานไปเองโดยไม่รู้เลยว่าสาเหตุแท้จริงที่ทำให้ให้นฤเคนทร์เปลี่ยนไปนั้นไม่ได้เกี่ยวกับเกสรีเลย แต่เกิดเพราะบุพเพอาลวาทของเขากับเต้าน้อยตัวหนึ่งต่างหาก

ความไม่พอใจที่สะสมมานานทำให้ลอร่าโมโหจนขาดสติ ดาราสาวเอื้อมมือไปผลักคนที่กำลังเดินหนีเต็มแรง เล่นเอาเกสรีเซดลาเกือบหน้าคะมำไปเช่นกัน

สิงห์สาวแห่งไร่ภูพานหันขวับกลับมาทั้งตัว ที่ผ่านมาแค่หมั่นไส้และเบื่อก่อนหน้านี้เท่านั้น แต่ตอนนี้มันกลายเป็นความโมโหสุดขีด เพราะอีกฝ่ายลงไม้ลงมือก่อน ความจริงตั้งแต่มาทำหน้าที่เป็นผู้จัดการส่วนตัวให้พี่ชายก็ไม่ค่อยมีเวลาออกกำลังอย่างที่ทำเป็นประจำเท่าไรนัก เห็นทีคงจะได้ยืดเส้นยืดสายกันคราวนี้ละ! คิดพลางก้าวอาดๆ ไปหาลอร่า ยึดไหล่ สะบัดคอ เหมือนนักมวยที่พร้อมชกอย่างยิ่ง

3

นางสิงห์สาวแห่งไร่ภพญาเดินไปหยุดอยู่ตรงหน้าคนที่
ประทุษร้ายตนเองเมื่อครู่ ก่อนจะถามด้วยน้ำเสียงเรียบเย็น “เมื่อจะทำ
อะไร”

ลอร่ากลืนน้ำลายอีกใหญ่ เมื่อครู่เป็นเพราะโมโหมากเกินไปจน
ลืมตัว ตอนนี้อย่าได้สติแล้วก็ตามทำอะไรไม่ถูกอยู่บ้าง จึงได้แต่พูดไม่ออก
ไม่กล้าตอบคำถามของอีกฝ่ายแต่อย่างใด

“ไม่ได้ยินที่ฉันถามอะไรคุณรอล่าเหยื่อ” เกสรขึ้นเสียงใส่เมื่อ
อีกฝ่ายไม่ตอบคำถาม

แม้เหตุการณ์ตรงหน้าจะตึงเครียด แต่สารทูลก็อดที่จะหัวเราะ
ออกมาเบาๆ ไม่ได้เมื่อได้ยินอีกฝ่ายเรียกชื่อดาราสาว เพียงแค่สลับ
ตำแหน่งการกระดกศีรษะเพียงพยางค์เดียว ความหมายก็เปลี่ยนไปโดย
สิ้นเชิง จากสาวลูกครึ่งนามลอร่าก็กลายเป็นตัวอะไรไปแล้วก็ไม่รู้

ดวงตาของเสือหนุ่มแพรวพราวขึ้นมาทันที นึกสนใจคนตัวเล็ก
ที่ยืนทำตาวาวๆ อยู่ตรงนั้นมาติดหมัด

เสียงหัวเราะที่ดังแทรกขึ้นมาทำให้เกสรหันไปมองทันที ดวงตา
กลมโตจ้องเขม็งจนคนที่กำลังหัวเราะถึงกับเก้อ หุบปากแทบไม่ทัน

สารทูลสบตากกลมโตที่มองมาพาลงคิดว่า หน้าตาเจ้าหล่อนก็

สวยอยู่ แต่ทำไมตาถึงได้เขียวปัดแบบนั้นก็ไม่รู้ แถมยังทำหน้าถมึงทิ้ง ถ้าไม่เอวบางร่างน้อยอย่างที่เป็นอยู่ คงไม่ผิดอะไรกับนางยักษ์ขมุขี เสือหนุ่มกลืนน้ำลายอีกใหญ่โดยไม่รู้ตัว ก่อนจะส่งยิ้มเหี้ยๆ ให้

เกสรีจ้องคนตัวโตที่ส่งยิ้มเรียกราคอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะหวัดสายตากลับมายังดาราสาวตามเดิม ถึงอย่างไรตอนนี้ก็นั่นก็ยังไม่ได้อ่อยปากสอดอะไรขึ้นมา ตราบใดที่อีกฝ่ายยังวางตัวเป็นกลาง เธอก็ไม่คิดจะไปตอแยด้วย หันไปจัดการคนที่มีเรื่องกันโดยตรงก่อน

ส่วนคนที่โดนเปลี่ยนชื่อซะจนความหมายเสียหายก็โกรธกรุ่นขึ้นมาอีกรอบ ความกลัวนิดๆ เมื่อสักครู่ปลิวหายวับไปหมด เสียงหัวเราะของคารุลเมื่อสักครู่ยิ่งทำให้แอบอายไปกันใหญ่ เกสรีมักจะทำให้เธอรู้สึกขายหน้าอยู่เสมอจึงแหวไสอีกรอบ “คนอย่างเธอสมควรโดนแล้ว”

เกสรีกัดฟันกรอดเมื่อเห็นว่าอีกฝ่ายไม่ได้มีท่าทางสำนึกผิดสักนิด ทั้งๆ ที่เธอพยายามให้อีกฝ่ายสำนึกผิดแล้ว เค้นเสียงลอดไรฟันด้วยความโมโห “สิ่งที่เธอทำเขาเรียกว่าลอบกัด หมายลอบกัดนะรู้จักไหม!”

“แถนะสิหมา!” ลอว์กริดเสียงแหลมเมื่อถูกเปรียบเปรยเป็นสัตว์

“ฉันจะบอกให้รู้ว่าคนกับหมาต่างกันยังไง” เกสรีเอ่ยเสียงต่ำ ก่อนจะส่งหมัดไปตะบันหน้าอีกฝ่ายแบบไม่มีการเตือนล่วงหน้า เล่นเอาลอว์กริดลาไปกองกับพื้นเหมือนนกปีกหัก “คนจริงเขาต้องทำต่อหน้า ไม่ใช่คอยเล่นงานคนอื่นลับหลังงี้ละ” สิงห์สาวเอ่ยพลางทำเสียงขึ้นจมูกด้วยความสะใจ

คารุลกะพริบตาปริบๆ เพราะเหตุการณ์ตรงหน้าเกิดขึ้นอย่างรวดเร็วมาก ตอนแรกถึงยายตัวเล็กนั้นจะทำตาตุ่ แต่ก็ไม่ได้มีที่ที่จะลงมือสักนิด แล้วอยู่ๆ ก็ปล่อยหมัดตรงออกมาเฉยเลย กำปั้นลุนๆ ไม่ใช่การใช้ฝ่ามือแบบที่ผู้หญิงทั่วไปชอบใช้ ทำเอาวิชาถลกหนังศีรษะที่สองคู่ควงของเขาใช้เล่นงานกันในห้องทำงานเมื่อหลายวันก่อนดูเป็น

วิธีของเด็กๆ ไปเลย!

พลันหลุดจากภวังค์เมื่อได้ยินเสียงกรีดร้องโหยหวนขึ้นมา พัง
เดินๆ เหมือนเสียงของสองชะนีสาวในวันนั้นไม่มีผิด ทำเอาสารทูลรู้สึก
สะพรั่งขึ้นมาอีกรอบ

“แก! นั่งเกรซ แกต้อยฉัน” ลอว์กรีดเสียงด้วยความเจ็บปวด
บวกกับโมโห มือยังกุมจุมูกที่โดนหมัดของสิงห์สาวเล่นงานเอาไว้แน่น

“เฮอ! ฉันต้อยแก่นังรอล่าเหยื่อ ก็แกผลักฉันก่อนทำไมล่ะ ทำไม
ไม่ล่าเหยื่อไปเจียบๆ แถมให้โอกาสแล้วยังไม่ยอมขอโทษอีก โดนแบบ
นี้ก็สมควรแล้ว” เมื่อโดนอีกฝ่ายจิกหัวเรียก เกสรีก็ไม่เห็นความจำเป็น
ว่าจะต้องสุภาพกับคนที่หยาบคายกับตัวเองไปทำไม และอีกอย่างเวลา
อยู่ในกลุ่มเพื่อนๆ ก็มักจะคุยกันแบบนี้อยู่แล้ว

‘เหยื่อ’ ของลอว์ทำตาปริบๆ ไม่คิดฝันมาก่อนว่าจะมีผู้หญิง
คนไหนมองว่าตนเองเป็นเหยื่อของใคร อยากจะแก้ไขความเข้าใจผิด
ของแม่สาวจอมดูเพื่อรักษาชื่อเสียงเอาไว้ว่าเขาไม่ใช่เหยื่อของใครทั้ง
นั้น แต่ก็ดูเหมือนเจ้าหล่อนจะไม่สนใจเขาเลยสักนิด ทำราวกับว่าเขา
เป็นอุปกรณ์ประกอบฉากอะไรสักอย่าง บอกตรงๆ ว่าเขาไม่เคยโดน
เมินแบบนี้มาก่อนเลย ก็เลยรู้สึกทนไม่ได้จริงๆ ยังคิดไม่ออกว่าจะทำ
อย่างไรก็พลันสะดุ้งขึ้นมาอีกรอบเพราะเสียงโหยหวนที่ดังกว่าเก่า

“เลือด! แกทำฉันเลือดออก” ลอว์กรีดร้องเมื่อดึงมือออกจาก
จุมูกแล้วพบว่ามีเลือดติดมาด้วยจำนวนไม่น้อย ที่ตกใจยิ่งกว่าคือกลัว
ว่าซึลโคินอาจจะเคลื่อนที่จนทำให้จุมูกเสียรูป

เกสรีเองก็สะดุ้งไปเหมือนกัน ไม่ใช่เพราะเห็นว่ามีฝ่ายเลือดตก
ยางออก เพราะเมื่อตัดสินใจลงมือ เธอก็มักจะจัดหนักจัดเต็มเสมอ มี
หลายครั้งที่ซุ่มกับเพื่อนๆ แล้วพลังมือทำให้อีกฝ่ายบาดเจ็บ เธอคุ้น
ชินกับเรื่องพวกนี้ดีเกินกว่าจะตกใจเมื่อเห็นว่าใครเลือดออกเพราะถูก
ต้อย แต่ที่สะดุ้งก็เพราะเสียงแปดหลอดของอีกฝ่าย ที่ดังชะงัดกว่าเสียง

ดนตรีภายในคลับ ทำเอาสายตาดูหลายคู่เริ่มมองมาด้วยความสนใจมากกว่า ยังไม่ทันถึงสายตาที่กวาดไปมองรอบๆ กลับมาก็รู้สึกถึงแรงปะทะที่ทำเอาเซถอยหลังไปหลายก้าว

สาเหตุก็ไม่ใช่ใครที่ไหน แม่สาวลอร่าที่เมื่อก็ยังนั่งแปะอยู่กับพื้นนั่นเอง ความกังวลเรื่องชิลิโคนทำให้ดาราสาวถึงกับเลือดขึ้นหน้า พุงเข้าไปเสิร์จราวกับวัฏกระทิงเห็นผ้าแดง

พอเกสรี่ตั้งตัวติดก็ไม่ยอมให้อีกฝ่ายพุงชนตนเองอยู่ฝ่ายเดียวแน่นอน มหกรรมตะลุมบอนของสองสาวจึงอุบัติขึ้นท่ามกลางสายตาดกตะลึงของศารทูลและนักท่องราตรีที่พากันมาเที่ยวที่คลับแห่งนี้

‘โธ่เว้ย!’

ศารทูลคำรามลั่นอยู่ในใจเมื่อต้องตกอยู่ในสถานการณ์แบบนี้อีกครั้ง ถึงแม้ว่าจะไม่ใช่ศึกชิงตัวเขาอย่างที่คิดในตอนแรก แต่ถึงอย่างไรก็นับว่าเก๋วนิดๆ อยู่ดี เพราะอย่างไรเสียก่อนที่ทั้งสองสาวจะซัดกันนัวแบบนี้ แม่สาวลอร่าก็นัวเนียบกับเขาอยู่ก่อน หากไม่เข้าไปช่วยก็ดูจะแล้งน้ำใจเกินไป โดยเฉพาะเมื่อดูเหมือนว่าเจ้าหล่อนจะสู้แม่สาวร่างเล็กนั้นไม่ได้เลยสักนิด

อูแม่เจ้า! ทำทางยายนั่นอย่างกับส่งตรงมาจากเวทีมวยลุมพินีอย่างไรอย่างนั้นเลยทีเดียวนะ แล้วมวยวัดอย่างลอร่าจะเอาอะไรไปสู้!

“พอเถอะครับ พอเถอะ” เสือหนุ่มเข้าไปดึงตัวเกสรี่ไว้ เจตนาที่เพียงแค่อยากให้ทั้งคู่หยุดตบตีกัน การที่เกสรี่เป็นฝ่ายได้เปรียบทำให้เขาคิดว่าน่าจะเลือกหยุดที่ฝั่งเธอมากกว่าลอร่าที่ไม่ค่อยได้ออกหมัดเท่าไรนัก

แต่ใครเลยจะไปคิดว่าลอร่าจะฉวยจังหวะที่ศารทูลยึดแขนของเกสรี่ไว้ฉวยเข้ามatabหน้าเธอขาดใหญ่ราวกับจะไม่ยอมพลาดโอกาสทอง

ดวงตาของศารทูลเบิกกว้าง เพราะคาดไม่ถึงว่าเหตุการณ์จะ

ออกมาในรูปแบบนี้ ทว่าก็คงไม่กว้างเท่ากับสิงห์สาวแห่งไร่ภูพลูอย่าง
แน่นอน

ตอนนี้ดวงตาของเกสรี่ลูกรู้จาวกับซ่อนกองเพลิงไว้ในนั้น เธอ
หันขวับกลับไปมองเจ้าของมือที่ยึดแขนเธอไว้ทันที พอเห็นว่าเป็นใคร
ก็ส่ายยิ้มเหี้ยมเกรียมใส่อีกฝ่าย

คนได้รับรอยยิ้มครั้งแรกจากแม่สิงห์สาวกลับดีใจไม่ออก เพราะ
มันไม่ใช่รอยยิ้มอ่อนหวานอย่างที่เคยได้รับจากสาว ๆ เป็นประจำเลย
สักนิด แต่มันอย่างกับรอยยิ้มของมัจจุราชที่กำลังจะมาทวงชีวิตชะ
มากกว่า กำลังจะอำปากอธิบายอีกฝ่ายก็คำรามใส่เสียก่อน

“รุมเธอ ช่วยกันรุมฉันซะใหม่ ดี!”

พอจบคำว่า ‘ดี’ เท่านั้นละ ศรทูลถึงได้รู้ซึ่งแน่ใจว่ามันไม่ดี
อย่างที่เจ้าหล่อนว่าเลยสักนิด เพราะแม่สิงห์สาวตรงหน้าประเคนหมัด
ใส่เขาแบบไม่มีการเตือนล่วงหน้าเหมือนอย่างที่ทำกับลอว่าไม่มีผิด

มาถึงตอนนี้เขาเริ่มเข้าใจจิตใจของดาราสาวแล้วว่าเจ็บช้ำระกำ
ทรวงขนาดไหน สถานการณ์ของเขาอาจจะดีกว่าหนอยตรงที่ไม่ต้อง
เป็นห่วงเรื่องชิลิโคนเท่านั้นเอง

“บังอาจรุมฉันเธอ นี่แน่ะ! ไล่เลย! ไล่พวกชอบใช้กำลังกับ
ผู้หญิง!” เกสรี่โกโหจนหน้ามืดไปเหมือนกัน เธอเติบโตมาในครอบครัว
ที่ผู้ชายทุกคนให้เกียรติผู้หญิงเสมอ และถึงแม้เธอจะไม่ใช่ผู้หญิง
ประเภทสนิมสร้อยที่จะทนไม่ได้กับการถูกประทุษร้ายเพียงเท่านี้ แต่ก็
ทนไม่ได้เด็ดขาดเมื่อเจอผู้ชายประเภทที่ชอบใช้กำลังกับผู้หญิง

หา! เขานะหรือเป็นพวกชอบใช้กำลังกับผู้หญิง ศรทูลคิดพลาง
บัดป้องการประทุษร้ายของนางสิงห์เป็นพัลวัน

โอ้...แม่คุณเอ๊ย! นาที่นี้คนที่ชอบใช้กำลังก็มีแต่เธอคนเดียวไม่ใช่
หรือไง เสือหนุ่มคิดหาทางออกจนหัวหมุน จะตอบได้อะไรก็จะกลายเป็นว่า
ตัวเองเป็นจริงอย่างที่เธอกล่าวหา สถานการณ์ถือว่าเข้าตา-

จนถึงขั้นสุด เรียกว่าโดนถล่มซะยิ่งกว่าล่อรำที่เป็นคู่กรณีตัวจริงของเธอ เสียอีก

แต่ฟ้าย่อมมีตา สวรรค์ย่อมเข้าข้างคนไม่ผิด เพราะขณะที่เขากำลังกลุ่มว่าจะรับมือกับแม่สาวดูคนนี้อย่างไร การ์ดของคลับก็เข้ามาระงับเหตุการณ์เข้าพอดี รวมถึงคนอีกกลุ่มหนึ่งที่พากันปราดเข้ามาหายายผู้หญิงโหดคนนั้นด้วย เสือหนุ่มถอนหายใจด้วยความโล่งอก เมื่อมีคนกลางมาดึงสาวเจ้าออกไปเสียที

“เกรซ!”

เสียงกลุ่มคนใหม่ซึ่งเป็นชายล้วนจำนวนสามคนที่ต่างก็พากันเรียกเกรซด้วยน้ำเสียงห่วงใยทำให้ศรทูลมองด้วยความสนใจ สังเกตสังกาแต่ละคนโดยละเอียดแล้วก็อดขมวดคิ้วไม่ได้

แม่เจ้าไว้ย! ยายนี่ไม่ธรรมดาเลย ทั้งกลุ่มดูเหมือนจะมีเธอเป็นผู้หญิงเพียงคนเดียว มาเที่ยวสถานที่แบบนี้กับผู้ชายอีกสามคน จะนับว่าธรรมดาได้อย่างไร ไม่กลัวบ้างหรือไงนะ เสือหนุ่มอดวิตกแทนไม่ได้

แต่พอนึกถึงฤทธิ์หมัดของอีกฝ่าย ระดับความหวังก็ดูเหมือนจะลดฮวบลงไปไม่น้อย เพราะคิดว่าเจ้าหล่อนน่าจะดูแลตัวเองได้ดีพอสมควร ขณะที่กำลังคิด ก็ได้ยินเสียงของหนึ่งในนั้นถามขึ้นอีก สีหน้าท่าทางดูจะเป็นห่วงเป็นใยแม่สาวห่าวนั้นไม่น้อยเลยทีเดียว

“เกิดอะไรขึ้นหรือเกรซ”

“พวกนี้มาหาเรื่องเกรซค่ะพี่อาร์ม” เกรซเอ่ยพลางชี้หน้าล่อรำกับศรทูล

การ์ดของคลับซึ่งรู้จักกับศรทูลดีเพราะเป็นแขกประจำ แถมยังรู้จักกันเป็นอย่างดีกับเจ้านายของพวกเขาซึ่งเป็นเจ้าของที่นี่ มองชายหนุ่มและหญิงสาวที่ถูกระบุว่าเป็นคน ‘หาเรื่อง’ ด้วยแววตาพิกลราวกับอยากบอกมาก่อนจะหาเรื่องใครควรคิดให้ดีกว่าก่อน มิฉะนั้นก็อาจจะมีสภาพอย่างที่เราเห็นๆ กันอยู่

“ผมเปล่า” ศารทูลรีบปฏิเสธทันที ไม่ยอมถูกมองว่าเป็น
อันธพาลเด็ดขาด ชื่อเสียงของเขาคือหนุ่มเจ้าเสน่ห์ ไม่ใช่คนเลวหัวไม่
อย่างที่โดนใส่ร้ายสักนิด

“ทำไมจะไม่ใช่ เมื่อก็พวกนายช่วยกันรุมฉัน” เกสรีแหงสีก
แต่ละคนในที่นั้นสบตากันอีกครั้ง ทำไมสภาพของคนทีเกสรี
บอกว่าร่วมมือกันรุมเธอถึงได้ดูสะบักสะบอมขัดแย้งกับข้อกล่าวหานัก
ก็ไม่รู้ สีน้าของแต่ละคนจึงพิพิกพิพวนอย่างบอกไม่ถูก

“ผมไปทำแบบนั้นเมื่อไรกัน” ศารทูลเถียงบ้าง

“ก็เมื่อกี้นายจับตัวฉันไว้ แล้วก็ให้แฟนนายมาตบฉัน นี่ไง หรือ
จะเถียง” เกสรีโต้ พลังเถียงแถมให้อีกฝ่ายดูซัดๆ เพื่อยืนยันคำพูด

ไฟในคลับถูกเปิดจนสว่างจ้าตั้งแต่ที่ได้ยินเสียงทะเลาะวิวาทกัน
แล้ว ดังนั้นศารทูลจึงเห็นแถมเนียนที่อีกฝ่ายเอียงให้มองจนเต็มตา แม้
จะเป็นสีจัดจากฤทธิ์ฝ่ามือของลอราอยู่บ้าง แต่ก็ปฏิเสธไม่ได้เลยว่า
มันเนียนใสจนชวนให้ใจสั่น

ผิวของยายโหดนี่เนียนละเอียดจนอาจทำให้ผู้หญิงทั้งโลกอิจฉา
ได้ แถมดูจากสายตาของคนทีคร่ำหวอดอยู่กับผู้หญิงมานานแบบเขา
ก็สามารถฟันธงได้เลยว่าปราศจากเครื่องสำอางอย่างที่ผู้หญิงยุคนี้
แทบจะขาดไม่ได้ สายตาของเสือหนุ่มจึงจ้องเบ่งไปที่แก้มอมนั้นโดย
ไม่ละสายตา ทำราวกับพยัคฆ์เจอเหยื่อที่ถูกใจ

“เป็นไง เถียงไม่ออกกะลัท่า” เกสรีทำเสียงหยันเมื่อเห็นว่า
อีกฝ่ายเจียบไป

ใช่! เขาเถียงไม่ออกหรือกว่าผู้หญิงคนนี้น่ารักน่าใคร่ ทั้งทีโหด
อย่างสุดๆ นี่ละ ไม่คิดจะเถียงเลยแม้แต่คำเดียวจริงๆ ศารทูลคิดอยู่
ในใจ สายตาที่มองนางสิงห์สาวเปลี่ยนไปโดยสิ้นเชิง จากที่มองผ่านๆ
เป็นสนใจใคร่รู้อย่างแท้จริง

และเพื่อสานสัมพันธ์ เขาคิดว่าก็ควรล้างมลทินให้ตัวเองก่อน

เป็นลำดับแรก

“ที่ผมจับแขนคุณไว้เมื่อกี้ ก็แค่ตั้งใจจะแยกพวกคุณไม่ให้ทะเลาะกันแค่นั้นเอง ไม่ใช่ว่าจะจับให้อีกฝ่ายมาตบคุณสักหน่อย อ้อ ที่สำคัญเขาไม่ใช่แฟนผม”

“ยังมาตอแหลอีก เมื่อกี้แทบจะสิงร่างกันอยู่แล้ว ยังบอกว่าไม่ใช่แฟนกันอีก ถ้าไม่ใช่เพราะพวกคุณมาเย็นจับกันเกะกะขวางทางตั้งแต่แรก มันก็คงไม่มีเรื่องแบบนี้หรอก” เกสรีไม่ยอมให้อีกฝ่ายปฏิเสธง่าย ๆ

“ผมเพิ่งรู้จักเขาวันนี้เอง ไม่เชื่อก็ถามเขาดูก็ได้” ศารทูลเองก็ไม่ยอมถอย รีบหาพยานมายืนยันความบริสุทธิ์ของตนเองทันที “คุณลอร่าครับ ช่วยอธิบายหน่อย อ้าว! คุณลอร่า”

ชายหนุ่มหันไปมองคนที่ไม่ยอมขานรับ เพิ่งนึกได้ว่าตั้งแต่เหตุการณ์ซุลมุนยุติลงยังไม่ได้ยินเสียงของดาราสาวสักแอะ พอหันไปถึงได้รู้ว่าตอนนี้เจ้าหล่อนยกแขนทั้งสองขึ้นปิดบังใบหน้า พยายามก้มและซุกหน้าลงกับท่อนแขนเหมือนไม่ต้องการให้ใครเห็นหน้า คาดว่ายังเคลียร์ปัญหาเรื่องซิลิโคนเคลื่อนที่ไม่ได้ จึงไม่กล้าให้ใครเห็นทั้งนั้น

ศารทูลหันไปมองเจ้าของหมัดที่สร้างปัญหาใหญ่หลวงให้ลอร่าเหมือนจะบอกว่าพยานของเขาไม่ยอมให้การเสียแล้ว หรือราวกับว่าเขาและเธอควรแก้ปัญหาาร่วมกัน

“ผมว่าคุณตอแยเขาแรงไปหน่อย” ตอนท้ายยื่นหน้าเข้าไปใกล้เกสรี และลดเสียงจนกลายเป็นกระซิบ “ผมว่าจุกเขาน่าจะเปื้อนนะ เห็นแวบๆ ตอนซุลมุนกับคุณเมื่อกี้เนะ ก็อย่างนี้ไงผมถึงต้องห้ามให้คุณหยุดก่อน”

ใบหน้าของเกสรีเหยगेเมื่อรู้ว่าคู่กรณีกำลังมีปัญหอะไร ความที่โมโหมากทำให้ไม่ได้ออกมาล้งเล่ยสักนิด แม้เธอจะอารมณ์ร้อน โมโหร้าย ตามประสาคนที่ถูกตามอกตามใจมาตลอด แต่ก็รู้ว่าความ

สวยงามเป็นเรื่องสำคัญของผู้หญิงทุกคน โดยเฉพาะคนที่ต้องใช้หน้าตาเป็นส่วนสำคัญในการประกอบอาชีพแบบลอว์

ที่สำคัญกว่านั้นก็คือ ละครที่ยานี้ถ่ายกับนฤเคนทรียังไม่ปิดกล้อง พระเจ้าช่วย! นี่เธอทำอะไรลงไป ถ้ายานี้ถ่ายต่อไม่ได้ก็เท่ากับไม่สามารถปิดกล้องได้ เมื่อปิดกล้องไม่ได้ก็เท่ากับงานของนฤเคนทรียังไม่เสร็จ และเมื่องานยังไม่เสร็จ เธอก็ยังกลับไร้มันได้ นี่มันบ้าที่สุดเลย! ให้ทุกข์แก่ท่าน ทุกข์นั้นถึงตัวแท้ๆ

“ตกลงจะเอาอย่างไรกันครับ จะตกลงกันตรงนี้ หรือไปสถานที่ตำรวจ” การ์ดถามขึ้นเมื่อเห็นว่าต่างฝ่ายต่างสงบลงบ้างแล้ว “นั่น คุณริมาพอดีเลย”

“มีอะไรกันเหวอเดียว” ชลธิซึ่งเป็นเพื่อนของศารทูล รวมถึงเป็นเจ้าของคลับแห่งนี้ถามทันทีมาถึง

“คือ...” ศารทูลเองก็ไม่ว่าจะบอกเพื่อนว่าอย่างไรดี เพราะจะว่าไปแล้ว ที่จริงเรื่องนี้มันไม่เกี่ยวกับเขาเลยสักนิด สองสาวนี้ดูเหมือนจะไม่กินเส้นกันมาก่อนอยู่แล้ว ที่เขาบังเอิญต้องมาพัวพันด้วยก็เพราะเป็นเหยื่อรอล่า เอ๊ย! เป็นคู่ควมของลอว์ในคำคินนี้เท่านั้นเอง

“ว่าไงคุณ จะเอาไง” ศารทูลหันไปถามนางสิงห์ที่เวลานี้ดูจะหน้าจ๋อยๆ ไปเหมือนกัน

“ถามยานี้แล้วก็แล้วกันว่าจะเอาอย่างไร” เกสรีตอบพลางพยักพยิดไปยังลอว์ ในฐานะที่เป็นคนเจ็บหนักที่สุด เธอจะให้อายุนั้นเป็นคนตัดสินใจเองก็แล้วกัน

“โห. หาคุณเคนดีใหม่เกรซ” เสียงผู้ชายที่เกสรีเรียกว่าฟาร์มถามขึ้นมาบ้าง

ศารทูลลอบจับตามองพฤติกรรมของชายหนุ่มคนดังกล่าวด้วยความสนใจ เพราะในบรรดาชายหนุ่มสามคนที่แวดล้อมยายแสนนั้นอยู่ เจ้าหมอนี้ดูจะเป็นกังวลกว่าใครเพื่อน ท่าทางบอกให้รู้ว่าน่าจะ

ใส่ใจเธอในระดับที่ลึกซึ้งกว่าคนอื่น จึงคอยสังเกตว่ายายตัวแสบจะมีท่าทีตอบอย่างไร

“ไม่เอาหรอก อย่าเพิ่งบอกพี่เคนนะ เรื่องแค่นี้เกรงจัดการเองได้” เกสรีสวนขึ้นมาทันทีที่ได้ยินข้อเสนองานของอีกฝ่าย ตอนนี้อย่างไม่พร้อมที่จะให้คนในครอบครัวรู้ เพราะว่าตัวเองก่อเรื่องใหญ่พอสมควร ถ้านถเคนทรู พี่กับแม่ก็ต้องรู้ด้วย แล้วเธอก็คงจะโดนไม่ใช่น้อย ยิ่งคิดหน้าสวๆ ก็ยิ่งเหว

“แต่ว่า...” อวรุยังพยายามแย้ง

“เกรงบอกว่าไม่ก็คือไม่ไงคะ” เกสรีตอบด้วยน้ำเสียงหงุดหงิด เพราะกำลังกังวล

‘หุๆ โดนเหมือนกัน’

เสื้อหนุ่มคิดอย่างครั้นครวเมื่อเห็นแม่สิงห์สาวตวาดชายหนุ่มคนนั้น ใช่ว่ามีแต่เขาเมื่อไรที่โดนเธอตำ!

สีหน้าของอวรุไม่ค่อยดีนักเมื่อเห็นว่าเกสรีหงุดหงิด เขาเป็นรุ่นพี่สมัยเรียนมหาวิทยาลัยของเธอ และแอบชอบเกสรีมานานแล้ว แต่ดูเหมือนว่าเธอจะไม่เคยรับรู้ความรู้สึกของเขาเลย เขาเองก็ไม่กล้าบอกออกไปตรงๆ เพราะกลัวเธอจะตีตัวออกหาก เนื่องจากในกลุ่มต่างก็รู้ดีว่าเกสรีไม่เคยสนใจเรื่องรักใคร่มาก่อนเลย เวลาอยากใกล้ชิดเธอบ้างก็ต้องคอยเอาเพื่อนๆ มาอ้าง ไปไหนมาไหนก็ไปกันเป็นกลุ่มอย่างที่เป็นอยู่นี้เอง ถ้าเป็นไปได้เขาก็ไม่อยากขัดใจเธอ

แต่เพราะเห็นว่าสถานการณ์ค่อนข้างบานปลาย ดูเหมือนว่าคู่อริของเกสรีจะเป็นคนมีชื่อเสียง แกมผู้ชายที่มาด้วยกันก็ยิ่งรู้จักกับเจ้าของที่นี้อีกต่างหาก พวกเขาแค่คนธรรมดาๆ บางทีอาจช่วยเหลือเธอได้ไม่มากนัก ต่างจากนถเคนทรูที่มีชื่อเสียงพอสมควร บางทีคนพวกนี้อาจจะเกรงใจบ้างก็ได้ แต่เมื่อเธอไม่เห็นด้วยก็ได้แต่ถอนหายใจไปสับตาเพื่อนๆ ที่มาด้วยกันด้วยความกังวล

“เอาละ จะเอาอย่างไรจะมา” เกสรีไม่มีเวลาสนใจรุ่นพี่ของตัวเอง ตอนนี้ต้องจัดการกับเหตุการณ์เฉพาะหน้าก่อน แม้ว่าเธอจะเปรียบเสมือนไข่มุกแห่งนครบอร์น ทำให้ปกติมักจะมีคนคอยจัดการเรื่องต่างๆ ให้เสียเป็นส่วนมาก แต่ตอนนี้ก็จำเป็นต้องช่วยเหลือตัวเองแล้ว คนอย่างเธอกล้าทำก็กล้ารับ ไม่คิดจะเอาบาร์มีของนครบอร์นมาอวดแบ่งแต่อย่างใด

“นี่ ถามแฟนคุณหน่อยสิว่าจะเอาอย่างไร มัวแต่ซ่อนหน้าอยู่อย่างนั้นแล้วมันจะรู้เรื่องกันไหมล่ะ” เกสรีหันไปขอความร่วมมือจากศารทูล เมื่อเห็นว่าดาราสาวยังไม่หือไม่อืออะไรทั้งนั้น

“เอ๊ะ! ก็บอกว่าไม่ใช่แฟนไง เพิ่งรู้จักกันวันนี้เอง ต้องให้พูดอีกกี่รอบเนี่ย” ศารทูลรีบปฏิเสธทันที

เกสรีมองคนตรงหน้าด้วยสายตารังเกียจจนออกนอกหน้า พุดออกมาได้ว่าเพิ่งรู้จักกันวันนี้ แต่นัวเนี่ยนั่งกันเหลือเกิน พฤติกรรมของนายนี้เห็นได้ชัดว่าล้าส่อนน่ารังเกียจ คิดพลางเดินถอยห่างออกมาอีกก้าวโดยไม่รู้ตัว

ศารทูลมองแววตารังเกียจรังอนของอีกฝ่ายแล้วรู้สึกคันๆ ในหัวใจอย่างบอกไม่ถูก ทำไมต้องมองเหมือนกับว่าเขาไปฆ่าข่มขืนใครมาอย่างนั้นเล่า ยายตัวเล็กตรงหน้าเขาไม่รู้หรืออย่างไรว่าเรื่องแบบนี้มันเป็นเรื่องธรรมดาๆ ของคนที่ยาวกลางคืนแท้ๆ วันโนสต์แดนดัมมันเกิดขึ้นกับใครก็ได้ บางทีเสร็จเรื่องจนแยกย้ายกันไปโดยไม่รู้จักรู้แม้แต่ชื่อก็มี

“เอาละๆ ผมจะลองถามเขาดูก็แล้วกัน” เสือเพลย์บอยรับอาสาทำหน้าที่ใกล้เคียง เพราะสุดจะทนกับสายตาของคนตัวเล็ก นอกจากแววตารังเกียจแล้ว เจ้าหล่อนยังมองเหมือนเขาเป็นคนไม่มีประโยชน์อะไรอีกด้วย จึงหันไปถามดาราสาวเพื่อแสดงให้อีกฝ่ายรู้ว่าตัวเองก็คิดว่าพอจะมีประโยชน์อยู่บ้าง “คุณลอร่าครับ ตกลงจะเอาอย่างไรดี คุณ

จะไปสถานีตำรวจหรือเปล่า”

“ไม่นะ! ฉันไม่ไปสถานีตำรวจเด็ดขาด!” ลอว์รีบปฏิเสธทันควัน ขึ้นเรื่องถึงโรงพัก มันจะต้องฉาวโฉ่ยิ่งกว่านี้แน่ แล้วเธอจะเอาหน้าไปไว้ที่ไหนกัน

แฮม...แล้วมาบอกว่าไม่ได้เป็นแฟนกัน ทีคนอื่นถามไม่ยกตอบ แต่พอนายจิ้งนี้ถามจะรีบตอบทันทีเสีย

เกสรีแอบเขินเขี้ยวคูกรณีในใจ แต่ก็แอบโล่งใจอยู่บ้างที่อีกฝ่ายไม่คิดจะไปสถานีตำรวจ ไม่อย่างนั้นเรื่องคงจะบานปลายไปกันใหญ่ และเธอก็น่าจะโดนไม่ใช่น้อย

“จิ้งจะเอาอย่างไรล่ะครับ” ศารทูลถามต่อ “ตกลงกันเองทีนี้เลยไหม ผมว่าคุณงดยหน้ามาคุยกันก่อนดีไหมครับ”

“ฉันยังไม่ตกลงอะไรกับใครทั้งนั้น ฉันจะไปโรงพยาบาล” ลอว์รีตะโกนสวนมาทั้งที่ยังปิดหน้าอยู่อย่างนั้น

เสียงโหยหวนของดาราสาวทำเอาทุกคนสะดุ้งโหยง รีบสบตากันโดยพลัน เหมือนจะถามว่าใครควรพาลอว์ไปโรงพยาบาล

“โอเค จิ้งเธอมากับฉัน” เกสรีตัดสินใจในที่สุด อย่างไรก็ตามเสียเธอก็ต้องรับผิดชอบการกระทำของตัวเองอยู่ดี ก็เริ่มมันซะตั้งแต่ตอนนี้นะสิ

“ไม่! ฉันไม่ไปไหนกับเธอทั้งนั้น ฉันเกลียดเธอ!” ลอว์รีปฏิเสธแบบทันทีทันควัน แอบกลัวว่าหากไปกับเกสรีก็อาจจะต้องตีกันระหว่างทางอีกรอบ

“อ้าว! แล้วเธอจะให้ใครพาไปล่ะ” เกสรีเริ่มหัวเสียอีกรอบ รู้สึกว่าอีกฝ่ายเรื่องมากซะจริงๆ เธอก็จะรับผิดชอบอยู่นี่งั้นล่ะ

“ฉันจะไปกับคุณเดียว” ดาราสาวตอบด้วยน้ำเสียงจริงจัง

คุณเดียวถึงกับสะดุ้ง รู้สึกเหมือนจะเจอเรื่องยุ่งอีกรอบ นี่จัดว่าผิดวัตถุประสงค์ไปไกลลิบเลยทีเดียว จุดหมายที่มีร่วมกันของเขาและ

ลอร่าคือโรงแรม ไม่ใช่โรงพยาบาลอย่างที่สองสาวกำลังพูดกัน
สักหน่อย ยังงงไม่เสร็จก็รู้สึกเสียวสันหลังขึ้นมาอีก เพราะคนตัวเล็ก
ปรายตามามองด้วยสายตาเย็นชา

เซอะ! แล้วบอกว่าไม่ได้เป็นแฟน แล้วทำไมถึงติดกันแน่นยิ่งกว่า
ตังเม สิงห์สาวแห่งไร่ภูผญาแอบค่อนข้างแคะอยู่ในใจ หมอนี่เข้าข่ายผู้ชาย
ได้รับความรับผิดชอบแน่ๆ เวลาอยากได้ก็บอกว่ารักเธอคนเดียว พออยู่
ต่อหน้าคนอื่นละทำเป็นไม่รู้จึก คนแบบนี้จัดเป็นภัยร้ายแรงของลูก
ผู้หญิง สมควรหลีกหนีไปให้ไกลที่สุด

จินตนาการของเกสรีก็จัดว่ากว้างไกลไม่แพ้สารทูลนั้ก

“ถ้าจันท์แล้วแต่เธอก็แล้วกัน” เกสรียอมตามใจ เมื่อเห็นอีกฝ่าย
ยืนกรานไม่ยอมไปด้วย “ส่วนเรื่องค่ารักษาพยาบาล ฉันจะจัดการให้
ก็แล้วกัน”

คราวนี้ลอร่าไม่ได้แย้ง เพราะคิดว่านี่สมควรเป็นความรับผิดชอบ
ของเกสรีอยู่แล้ว และเธอก็จะไม่หยุดแค่ค่ารักษาพยาบาลด้วย แต่ไม่
คิดจะพูดอะไรออกมาตอนนี้ ไม่อย่างนั้นอาจจะต้องวิวาทกันอีกรอบ
จากการปะทะกันที่ผ่านมาทำให้รู้แล้วว่าเกสรีไม่ใช่คนที่จะยอมให้
คนอื่นมาข่มเหงได้ง่ายๆ

จากที่เธอฟังเมื่อสักครู่ ดูเหมือนว่าอีกฝ่ายจะกลั่นแกล้งแค้นทรู้
เรื่องนี้อยู่ไม่น้อย และเธอก็จะใช้ประโยชน์จากจุดนี้เพื่อเล่นงานเกสรี
กลับบ้าง

“จันท์รีบๆ ไปเถอะ” เกสรีเร่ง เพราะไม่แน่ใจว่าอีกฝ่ายเลือด
หยุดไหลหรือยัง ก่อนจะหันไปเอ่ยเสียงดุกกับสารทูล “ไปสิคุณ ชักช้า
อยู่ได้”

เสื้อหนุ่มได้แต่กะพริบตาปริบๆ ตกลงผู้หญิงสองคนนี้ไม่คิดจะ
ถามความเห็นเขาเลยใช่ไหม ต่ากันเอง ตีกันเอง แล้วก็ตกลงให้เขารับ
ภาระพาลอราไปส่งโรงพยาบาลเองด้วย

โธ่! นี่คือนี่สิ่งมีชีวิตนะ ไม่ใช่หัวหลักหัวตอ

กำลังจะเอ่ยปากประท้วง แต่แวตตาเขียวบ๊ัดของอีกฝ่ายก็ทำให้คำพูดต่างๆ ไหลย้อนกลับในลำคอราวกับถูกเป่าด้วยเวทมนตร์ ได้แต่กลืนน้ำลายอีกใหญ่ รู้สึกกระสับกระส่ายอย่างบอกไม่ถูก เขาเป็นเพื่อนนะ จะมารู้สึกกลัวตาเขียวๆ ของผู้หญิงตัวเล็กๆ ได้อย่างไรกัน เรื่องนี้เป็นสิ่งที่ไม่ว่าจะยอมรับได้!

ไม่ได้ๆ เขาจะต้องหาวิธีให้เจ้าหล่อนมาสยบอยู่แทบเท้าเหมือนรายอื่นๆ เพราะฉะนั้นจะปล่อยให้เธอผ่านไป พร้อมกับการทิ้งรอยต่าง ร้อยไวในชีวิตของเขาอย่างนี้ไม่ได้เด็ดขาด เกียรติประวัติที่สั่งสมมาไม่ควรพังย่อยยับลงเพราะผู้หญิงตัวเล็กๆ เพียงคนเดียว

“ถ้าอย่างนั้นผมขอเบอร์ติดต่อคุณหน่อยสิ เพื่อติดต่ออะไรจะได้ติดต่อไป” ศาสตราจารย์ทางสถานสัมพันธต่อ เพื่อล่อลวงให้อีกฝ่ายมาหลงเสน่ห์

“ไม่จำเป็น!”

ความหวังของเสือเพลิงบอยถูกตัดตอนจนเหี้ยนเตียนด้วยคำพูดสั้นๆ เพียงประโยคเดียวเท่านั้น

“แต่ว่า...” ชายหนุ่มยังพยายามยื้อความหวังของตัวเองไว้ แต่ยังพูดไม่ทันจบประโยคก็โดนตัดความอีกรอบ ตอกตะปูย้ำ ปิดประตูความหวังของเขาอย่างสิ้นเชิง

“ผู้จัดการของยารอลามีเบอร์โทร. ของฉันอยู่แล้ว ไม่ต้องกลัวว่าฉันจะชักดาบหนีไปไหนหรอก แล้วฉันก็มีเบอร์เขาด้วย เต็มใจจะโทร. ไปบอกเรื่องนี้กับเขาเอง ว่าแต่คุณจะทำอย่างไรไปโรงพยาบาลไหนล่ะ ฉันจะได้บอกให้คุณปู่ไปรอ”

เพราะมาทำหน้าที่เป็นผู้จัดการส่วนตัวให้แก่เศรษฐีชั่วคราว ทำให้เกรมีเบอร์โทรศัพท์ของผู้จัดการส่วนตัวของดาราคณีนี้อยู่พอสมควร โดยเฉพาะคนที่ต้องถ่ายละครร่วมกับพี่ชายของเธออย่างล่อว่า

เป็นต้น คุณป๋วยซึ่งเป็นผู้จัดการลอว์นั้น แม่เธอจะไม่สนิทสนมด้วย แต่ก็พอพูดจากันได้ เพราะจะว่าไปฝ่ายนั้นก็ดูจะรู้ประสาว่าคู่กรณีของเธอเยอะ

วันนี้ที่ไม่ได้มาด้วยกันกับเด็กในสังกัด คงเป็นเพราะว่าลอว์แอบออกมาเที่ยวเองซะมากกว่า ก็อย่างว่าละนะ ยายนั่นคงไม่คิดจะพกผู้จัดการมาด้วยตอนจะออกไล่เหยื่อหรอก

แม้จะผิดหวังที่ไม่ได้เบอร์โทรศัพท์ของคนฤทธิ์มาก แต่ถึงกระนั้น ศารทูลก็ยังอดหัวเราะไม่ได้ที่พบว่าเธอยังยืนยันที่จะเรียกลอว์ว่า ‘รอล่า’ ต่อไปอย่างไม่เปลี่ยนแปลง คาดว่าคงแค้นฝังหุ่นไปแล้วแน่นอน แต่เรื่องที่เธอถาม เขาเองก็ไม่ว่าจะตอบเช่นไร จึงได้แต่หันไปถามความเห็นของลอว์ต่ออีกที เพราะดูๆ แล้วฝ่ายนั้นจะไม่ยอมสนทนากับยายเกรซจอมคุนี่แน่ๆ ชายหนุ่มถือโอกาสเรียกอีกฝ่ายอยู่ในใจตามที่ได้ยินคนอื่นๆ เรียกเธอ

“ว่าไงครับลอว์ คุณจะไปโรงพยาบาลไหน” ชายหนุ่มหารื้อเพราะคิดว่าอีกฝ่ายน่าจะอยากไปหาหมอที่ทำงานมาให้แต่แรกมากกว่า

“ฉันจะไปโรงพยาบาล...แต่อยากให้คุณช่วยโทร. เรียกกรรพพยาบาลให้มารับที่นี่มากกว่าค่ะ” ลอว์ระบุชื่อโรงพยาบาลที่ต้องการไปให้ทราบ พร้อมทั้งแจ้งความประสงค์เพิ่มเติม เธอต้องการอยู่ในความดูแลของแพทย์ให้เร็วที่สุด หรืออย่างน้อยอยากให้มีบุคลากรที่มีความรู้เรื่องการปฐมพยาบาลมารับตัวเธอไปมากกว่า เพราะหากให้ศารทูลไปส่ง แล้วเกิดอาการแทรกซ้อนระหว่างเดินทางจะยิ่งแย่ไปอีกใหญ่ ความที่กลัวว่าจะเสียโฉม ทำให้ลอว์วิตกกังวลยกใหญ่

ศารทูลหันไปสบตาเกสรีพร้อมกับยักไหล่นิดๆ เหมือนต้องการจะบอกว่าเขาก็พยายามช่วยเหลืออย่างเต็มที่แล้ว แต่ลอว์เลือกอย่างนี้เอง

เกสรีเองก็ยักไหล่ตอบ ไม่คิดจะต่อว่าอะไรอีก ในเมื่อนี้เป็นความ

ต้องการของผู้เสียหายโดยตรง

เมื่อลอร่าตกลงใจอย่างนั้น ศาสตราจารย์บิโตร์ก็หยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมา เซิร์ชหาข้อมูลของโรงพยาบาลที่ดาราสาวระบุว่าการไปรักษาตัวก่อนจะโทร. แจ้งให้โรงพยาบาลมารับตามที่เธอต้องการ

เกสรีจับตามองการกระทำของชายหนุ่มแล้วรู้สึกดีกับอีกฝ่ายขึ้นมาิดหน่อย ถือว่าหมอนี้ก็ยังพอมีความดีอยู่บ้าง ที่ไม่เพิกเฉยไปซะทุกอย่าง อย่างน้อยก็ยังรู้จักติดต่อเรื่องโรงพยาบาลให้ลอร่า ไม่ได้ปัดสวะให้พ้นตัวไปเสียทั้งหมด

พอเห็นอีกฝ่ายติดต่อโรงพยาบาลเรียบร้อยแล้ว เธอก็ติดต่อไปยังผู้จัดการส่วนตัวของลอร่าบ้าง นัดหมายให้ฝ่ายนั้นไปรอรับเด็กในสังกัดที่โรงพยาบาลโดยตรง ไม่ต้องเสียเวลามาที่นี่

“เป็นอันว่าทุกอย่างเรียบร้อยดีนะครับ” ชลธิซึ่งเป็นเจ้าของสถานที่สอบถามคู่กรณีทั้งสองฝ่าย

เกสรีหันไปมองลอร่า เห็นว่าฝ่ายนั้นไม่พูดอะไร เธอจึงหันไปหาชลธิบ้าง “ก็ถ้าเขาไม่ว่าอะไรอีก ก็คงถือว่าตกลงกันได้แล้วมังคะ”

“โอเคครับ ผมว่าก็ดีเหมือนกันที่ตกลงกันได้” ชลธิเอ่ยยิ้มๆ คลับของเขาค่อนข้างมีระดับ จึงไม่ค่อยมีเรื่องทะเลาะเบาะแว้งเกิดขึ้น การที่เรื่องไม่ลุกลามบานปลายย่อมถือเป็นเรื่องดี

“ต้องขอโทษด้วยค่ะ ฉันไม่ได้ตั้งใจให้เกิดเรื่องอย่างนี้ขึ้น ถ้าหากมีอะไรเสียหายและต้องชดใช้ฉันก็ยินดีค่ะ” เกสรีเอ่ยกับชลธิอย่างสุภาพ ไม่ได้มีที่ทำเหมือนอย่างตอนที่พูดกับลอร่าและศาสตราจารย์บิโตร์น้อย

คนที่ถูกเธอปฏิบัติตัวด้วยอีกแบบหนึ่งจึงถึงกับแอบขมวดคิ้ว นี่ถือได้ว่าสองมาตรฐานแบบซึ่งๆ หน้าเลยไม่ใช่หรือไง!

“ไม่เป็นไรหรอกครับ ไม่ได้มีอะไรเสียหายหรอก ไซ้ใหม่” ตอนท้ายชลธิหันไปสอบถามการคิดของตัวเอง

“ไม่มีอะไรเสียหายครับคุณธี” การ์ดประจำคำตอบ คงเป็นเพราะทั้งสองสาวตะลุมบอนกันอยู่บริเวณทางเดิน จึงไม่ได้ชนข้าวของอะไรให้แตกหักเสียหาย มีแต่เจ็บเนื้อเจ็บตัวกันเท่านั้นเอง

“แล้วแกโอเคไหมเดียว” ชลธีหันไปถามเพื่อนข้าง

คำถามของชลธีทำให้เกสรีหันกลับไปมองศรทูลอีกครั้ง จะว่าไปเธอก็มีวแต่กังวลเรื่องลอว์ร่า ก็เลยลืมไปเลยว่าเธอเองก็โดนเธอทำร้ายร่างกายเหมือนกัน ก็เลยรอฟังว่าเธอจะเอาอย่างไร

“ก็โอเค ไม่ได้เจ็บอะไรมากหรอก เรื่องเข้าใจผิดกันทั้งนั้นละ” ศรทูลตอบด้วยน้ำเสียงสบายๆ

เกสรีแหมปากนิทหนึ่ง แม้จะโล่งใจที่เธอไม่ติดใจเอาความใดๆ แต่ฟังๆ ดูแล้วช่างเหมือนกับว่าเธอเป็นคนพาลที่ไม่รู้จักแยกแยะ อะอะอะก็ลงไม้ลงมือไปก่อนอย่างไรชอบกล ดังนั้นแม้จะขัดกับความรู้สึกอยู่บ้าง แต่เธอก็ยอมเอ่ยขอโทษเขาแต่โดยดี

“ในเมื่อคุณยืนยันว่าเมื่อกี้ฉันเข้าใจผิดไปเองว่าคุณดิ่งแขนฉันเพื่อช่วยยายรอล่า ฉันฉันก็ขอโทษคุณด้วยก็แล้วกัน”

หน้ามุ่มๆ ของคนตัวเล็กทำให้ศรทูลรู้ว่าที่จริงแล้วเจ้าตัวคงไม่เต็มใจขอโทษเขาสักเท่าไร ก็เลยทั้งฉิวและทั้งขันคนฤทธิ์มาก ก่อนจะยั่วต่ออีกหน่อย เพราะเห็นเธอทำหน้ายุ่งๆ แล้วมันอารมณ์ดีจนบอกไม่ถูก

“รู้สึกว่ามีอีกเรื่องที่คุณเข้าใจผิด”

“อะไรอีกล่ะคะ” เกสรีถามเสียงสับสน อีตานี้ก็พูดอย่างกับว่าระหว่างเธอกับเขามีเรื่องราวระหว่างกันมากมายจนสามารถเข้าใจผิดได้ที่ละหลายๆ เรื่องอย่างนั้นละ

“ก็คุณเข้าใจผิดว่าผมเป็นแฟนกับลอว์ร่า” ศรทูลเอ่ยพร้อมทั้งมองหญิงสาวด้วยสายตากล่าวหา

เกสรีถอนหายใจเอือกเมื่อรู้ว่าเรื่องอะไร อีตานี้เป็นอะไรมาใหม่

เนี่ยถึงได้ย้ำแต่เรื่องเดิมๆ ตั้งสามรอบ เลยได้แต่กลอกตา และพูดจา
น้ำเสียงซื่อ “อ้อ ค่ะ เรื่องนี้ฉันคงเข้าใจผิดไปเองจริงๆ แหละค่ะ ควร
จะรู้ว่าถึงไม่ใช่แฟนก็สามารถอดจูบดูดดื่มกันได้”

ศรทูลพยายามกลั่นยืม รู้ตัวดีว่าถูกอีกฝ่ายแดกดัน แต่ก็ตอบ
กลับไปด้วยน้ำเสียงซื่อๆ พอกัน “ใช่ครับ บางทีมันก็มีเรื่องอย่างนั้น
เหมือนกัน เพียงแต่คุณไม่ค่อยได้เห็นก็เลยไม่รู้”

ฮึ้ย! อีตามนุษย์หน้าด้าน ยังกล้าตอบแบบหน้าตาเฉยอีกเรอะ!
เกสรี่เช่นเขี้ยวอยู่ในใจ รู้ตัวอีกฝ่ายคงไม่โง่ขนาดฟังไม่ออกหรือกว่า
เธอกำลังประชด แต่ก็ยังตีหน้าซื่อใส่ ทำเอารู้สึกคันไม้คันมือขึ้นมาอีก
รอบ แต่ก็พยายามระงับใจไว้ บทเรียนของความใจร้อนที่เพิ่งผ่านมา
หยกๆ ทำให้พอกุมสติได้บ้าง แต่ความหมั่นไส้ก็ทำให้ไม่อาจปล่อยผ่าน

“ไม่ค่อยได้เห็นจริงๆ แหละค่ะ พอดีที่บ้านค่อนข้างเคร่งเรื่อง
มารยาท แถมที่ผ่านมาก็เจอแต่คนรู้จักกาลเทศะ พอมาเจอแบบนี้ก็
เลยรู้สึกตกใจอยู่บ้าง” เกสรี่เอ่ยเสียงอ่อนเสียงหวาน ยืมไว้เพียงสา
เหมือนสาวน้อยผู้อ่อนต่อโลก แต่แวตาคมกริบราวกับใบมีดโกน

หน้ายิ้มๆ ของศรทูลหุบับ เพราะฟังยังงักก็เข้าใจได้อย่างเดียว
ว่ากำลังถูกด่าว่าไม่มีมารยาทแถมยังไม่รู้จักกาลเทศะอีกต่างหาก

แน่มาก! เธอแน่มากายตัวเล็ก ค่าคนได้ทั้งที่ยิ้มหวานปานจะ
หยด คนที่โดนลบเหลี่ยมอีกครั้งคิดด้วยความหงุดหงิดงุ่นง่าน

ขณะที่เสือเพลย์บอยกำลังคิดหาวิธีโต้กลับ การ์ดที่ได้รับมอบ
หมายให้ไปรอรถพยาบาลอยู่หน้าคลับก็เข้ามาแจ้งว่ารถพยาบาลมา
ถึงแล้วเสียก่อน จึงจำใจต้องยุติสงครามน้ำลายลงชั่วคราว

“เอาละ งั้นก็ไปหาหมอก่อนเถอะ” เกสรี่เอ่ยขึ้นด้วยความโล่งใจ
เมื่อทราบว่ารถพยาบาลมาถึงแล้ว เธอเองก็อยากจะทราบเหมือนกัน
ว่าอาการของลอว่าหนักมากน้อยแค่ไหน แม้จะไม่กินเส้นกันนัก แต่
ความรับผิดชอบก็ทำให้เดินเข้าไปหา ตั้งใจจะประคองอีกฝ่ายไปที่รถ

พยาบาลที่จอดรออยู่ข้างนอก เนื่องจากคิดว่าเจ้าหล่อนเอาแต่ปิดหน้า ปิดตาแบบนั้น คงจะมองไม่เห็นทาง

ลอร่าสะบัดตัวหนีสัมผัสของเกสรีทันที เป็นการบอกใบ้กลายๆ ว่าไม่ยอมรับความช่วยเหลือจากเธอ

การกระทำของลอร่าทำให้มือของเกสรีที่เอื้อมไปประคองชะงักค้างอยู่กลางอากาศ ก่อนที่เจ้าตัวจะไหวไหวหล่นิดๆ เธอเพียงแค่ต้องการแสดงความรับผิดชอบของตัวเองเท่านั้น แต่เมื่ออีกฝ่ายไม่ยอมรับไว้ ก็คงทำอะไรไม่ได้ สิ่งสวาคิดก่อนจะปรายตาไปยังคนที่เพิ่งปะทะคารมกันเมื่อครู่ บางทีแม้อล่าเหยื่ออาจจะให้ตาเบื่อกันนั้นเป็นคนรับผิดชอบมากกว่ากระมัง

ศารทูลสบตาคนที่มองเขาสลับกับมองลอร่าเหมือนจะบอกใบ้ว่าควรทำเช่นไรแล้วก็ได้แต่ถอนใจอีกรอบ บอกตัวเองว่านับจากนี้ไป จะก๊กกักใคร่จะสำรวจดูให้แน่ใจก่อนว่าผู้หญิงคนนั้นเรียบร้อย ไม่เล็ดร้อน และไม่มีคู่อริ เพราะไม่อยากจะพัวพันกับสถานการณ์แบบนี้อีกแล้ว แต่ก็ยอมขยับเข้าไปหาลอร่าตามสายตากิ่งบังคับของเกสรีแต่โดยดี

“มาครับ ผมจะพาไปที่รพพยาบาลนะ” ชายหนุ่มเอ่ยกับลอร่าด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน เห็นใจเจ้าหล่อนอยู่เหมือนกันเพราะดูเหมือนจะเจ็บไม่ใช่หน่อย อุดคุดไม่ได้ว่าหล่อนไม่น่าไปหาเรื่องแม่สาวดูคนนั้นเลย ถ้ายอมจบเรื่องกันแต่แรก คงไม่ต้องมาเจ็บตัวถึงขั้นนี้ ได้แต่หวังว่าเหตุการณ์ครั้งนี้คงจะเป็นอุทาหรณ์สอนให้ดาราสาวรู้ว่า นักชกมือสมัครเล่นไม่ควรริอ่านจะไปวัดรอยเท้ากับนักชกมืออาชีพ

ลอร่ายอมเดินไปตามการประคองของศารทูลแต่โดยดี โดยมีเกสรีเดินตามหลังไปด้วย

แม่สิ่งสวาคอบเบปากเมื่อมองตามหลังของคนทั้งคู่ ดูๆ ไปแล้วก็เหมาะสมกันไม่หยอก คนหนึ่งรอล่าเหยื่อ อีกคนชู้และมั่วซั่ว

จับคู่กันไปคงจะบันเทิงพิลึก แถมบางทีอาจทำให้ผู้หญิงคนนี้เลิกมา
วอแวกับบนถุเคนทร์ได้อีกด้วย

คนอื่นๆ ที่เป็นเพื่อนของเกสรีและศารทูลก็เดินตามไปด้วยเพื่อ
ร่วมสังเกตการณ์ว่าเหตุการณ์นี้จะผ่านไปด้วยดีหรือไม่

เมื่อลอร่าขึ้นไปนอนอยู่บนรถพยาบาลเป็นที่เรียบร้อย เจ้าหน้าที่
ประจำรถก็หันกลับมาเจรจากับสองหนุ่มสาว “เชิญญาติขึ้นมาเลย
ครับ”

ศารทูลกับเกสรีหันมาสบตากันราวกับจะถามว่าใครจะรับหน้าที่
เป็นญาติของลอร่าและเดินทางไปพร้อมกับเธอ

ยังไม่ทันจะตกลงกัน คนเจ็บก็เอ๋ยแทรกขึ้นมาก่อน “ไม่ต้องให้
พวกเขามาด้วยหรอกค่ะ ญาติฉันไปรออยู่ที่โรงพยาบาลแล้ว” ลอร่า
รีบปฏิเสธ เธอไม่อยากให้ใครติดตามไปด้วยทั้งนั้น ไม่ว่าเกสรีหรือศารทูล
เนื่องจากอยากจะได้มีโอกาสออกจากหน้าต่างที่แล้ว และนอกจากคนที่
เกี่ยวข้องกับการรักษาแล้ว เธอไม่ต้องการให้ใครเห็นสภาพजूกที่
ผิดรูปของตัวเองแม้แต่คนเดียว

“แต่มันเป็นกฎนะครับ” เจ้าหน้าที่ชี้แจง

“ฉันขอให้เป็นเจ้าหน้าที่ของที่นี่ได้ไหมคะ เพราะถึงยังไงก็ไม่มี
ใครเป็นญาติโดยตรงของดิฉันอยู่แล้ว” ลอร่าเสนออีกทางเลือก เพราะ
ถึงอย่างไรให้คนของคลับที่ไม่รู้จักกันเห็น ก็ยังดีกว่าให้ศารทูลกับเกสรี
เห็นอยู่ดี

ศารทูลกับเกสรีหันมาสบตากันอีกครั้งเมื่อเห็นว่าลอร่าหาญาติ
คนใหม่ให้ตัวเองได้อย่างรวดเร็ว ดูท่าที่แล้วตอนนี้เจ้าหล่อนคงไม่คิดจะ
นับญาติกับเขาและเธอแต่อย่างใด

“ฉันก็เอาตามที่เขาบอกก็แล้วกันนะคะ ญาติเขาแจ้งกับฉันแล้ว
เหมือนกันคะว่าจะไปรอที่โรงพยาบาลเลย”

“ถ้าอย่างนั้นก็เอาตามนี้ก็ได้อีกครับ” เจ้าหน้าที่ไม่มีอะไรขัดข้อง

เมื่อทุกฝ่ายยืนยันตามนั้น อีกทั้งคนเจ็บก็ยังมีสติสัมปชัญญะพอที่จะ
ระบุความต้องการของตัวเองอย่างชัดเจนครบถ้วน อีกทั้งเป็น
โรงพยาบาลเอกชนที่มุ่งเน้นการบริการให้ผู้ป่วยพึงพอใจมากที่สุด ก็
ถือว่าพอจะอนุโลมให้ได้

“ขอบคุณมากค่ะ” ลอว์เอ่ยขอบคุณเจ้าหน้าที่เมื่อทุกอย่างเป็น
ไปตามที่ต้องการแล้ว

ชลธิษัทยักหน้าให้การด์ของคลับคนหนึ่งขึ้นไปกับรถพยาบาลด้วย
ตามที่ทุกคนหารือกัน เมื่อทำความเข้าใจกันเรียบร้อยแล้ว รถ
พยาบาลก็เคลื่อนตัวเพื่อนำคนเจ็บส่งโรงพยาบาลต่อไป